І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda", 81-83 Grand St Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. в Ню Йорку: BArcly 7-4125

РІК LXVI. Ч. 4. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 8-го СІЧНЯ 1959 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 8, 1959 No. 4. VOL. LXVI.

БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ!

о. М. Федорович

ХРИСТОС НАРОДЖУЄТЬСЯ В НАС

Христове Різдво — це свято єднання вічного з дочасним, небесного зі земським. Це — основне свято християнської релігії, це власне початок її! Різдвяні тексти у святих євангелистів Матвія і Луки — це не лише високомистецькі картини, в яких подано хроніку Христового Народження, Різдва, але також й остаточне звено Божого Об'явлення у світі й в душі віруючої людини. Христос народжується з Діви Марії, щоб також оселитися в нас. Звідсіль кожне свято Різдва є пригадкою цього надприродного акту — Божої милости над нами.

Христове Різдво — це не народження особи, якої раніше у світі не було, факт появи якої можна було б окреслити фразою; вона тепер народилася, стала членом людської спільноти. Це не „день" народин Христа в людському, конвенціональному значенні цього слова. Богословська дефініція Різдва — це поява в людському тілі Того, Хто завжди був, Хто існував безпочатково, або, уживаючи старослов'янського окреслення, безначально. Різдво — це народження в часі й в просторі Того, Хто по своїй есенції, сам собою є безчасовим, позапросторним. Це поява в тілі людини Того, що „через Нього все постало, і ніщо, що постало, не постало без Нього" (св. євангелист Іван, І, 3).

Христове Різдво — це не звичайне хронологічне відзначення святої Події, що відбулась у Вифлеємі. Це не холодне філософічне святкування „у честь" або „з нагоди" народин Христа. Як, наприклад, відзначення народин Александра Великого, Наполеона, Шевченка та інших історичних постатей. Християнське святкування Різдва Божого Сина це передусім переживання духовного й релігійного порядку. Це найбільш сердешні та інтимні почування людини супроти Бога, що її створив, що для її відкуплення послав у світ Свого Єдинородного Сина, Ісуса Христа.

Христове Різдво — це не софістичне відзначення дня народження „Великого Вчителя" світу, Мудреця, Будівничого й Реформатора людського ладу... А також це не раціоналістичне свято з нагоди народження якоїсь „надлюдини", що її появу „відчули" своїми магічними здібностями біблійні Мудреці, Три Царі зі Сходу. Відомі релігійні провідники чи реформатори, як Будда, Конфуцій, або в морально-філософічній площині — Сократ, дали своїм послідовникам лише релігійну систему, лише моральний кодекс життя, але не дали світові самих себе! Не поставили своєї особи, як праджерело, як найвищий мотив свого навчання, заповітів. Лише Христос тому, що був Богом, сказав про себе: Я дорога, Я сама Істина, Я життя для світу! Хто мене знайде, той матиме життя вічне! Христове слово, навчання нерозривне з Його Особою. Він законодавець і суддя в одній особі. А це тому, що Він — предвічний Бог!

Послідовно Христове Різдво — це не лише подія, що „потрясла" світом, що спричинила новий курс в історії людства, починаючи від літочислення: Року Божого 1959 від народження Христа. Урочистий християнський зміст Різдва — це „народження нового Адама" і упадок „старого", в якому всі согрішили.

Христос родився у Вифлеємі для спасіння світу, прийнявши людське тіло таємничим способом з Діви Марії, Своєї матері по плоті.

Христос народжується і в нас! І не лише в один день у році, але щоденно й повсякчасно — Своєю всемилостивою ласкою. Деякі святі Отці Східньої Церкви цей містичний процес безустанного „народження" Христа в душах християн називають „обоженням" людини. Для віруючих у Христа Різдвяна Подія — це роковий празник найвищого відзначення людини, вивищення її понад самих янголів.

У промінні різдвяної зірки, біля Христа-Дитини, Божа милість об'являється, Христос народжується — для нас і в нас! Найкраща форма релігійного святкування Різдва це свідомість цього духовного нашого „обоження". Першим, що так скажемо, етапом цього вивищення, обоження є Христове Народження. З цього погляду набирають стисло богословського значення слова старої української коляди: „Щоб землю з небом в одно злучити, Христос родився, славіте" (Його).

„З нами Бог, зрозумійте, народи", співаємо у церкві в навечір'я Різдва. У кожному акті християнського серця, в кожному порушенні його душі — невидимий, трисвятий Бог! Славіте Його.

Роман Олесницький допущений до адвокатури в Ню Йорку

Ню Йорк. — В другій половині грудня 1958-го року в нюйоркському Апеляційному Суді, в другому дистрикті в Бруклині, був заприсяжений і тим самим допущений до адвокатури перед судами нюйоркського стейту відомий діяч адвокат Роман Олесницький. Його спонзором в цій справі був відомий місцевий адвокат Михайло Піанак. Роман Олесницький закінчив правничі студії ще у Львові і вже в рр. 1931-35 був адвокатським аплікантом в канцелярії свого батька, покійного посла української дипломатичної місії д-ра Ярослава Олесницького в Золочеві в Західній Україні. Від 1936 до 1939-го року Роман Олесницький був у польській дипломатичній службі на становищі торговельного аташе в генеральному консуляті в Ню Йорку. Від 1955 до 1957-го року він був керівником зв'язків в канцелярії УКК, а від січня 1957-го року є секретарем Американського Відділу Наукового Товариства ім. Шевченка та секретарем В-ва „Пролог". Адв. Роман Олесницький плянує в недалекому майбутньому відкрити адвокатську канцелярію в Ню Йорку.

Адв. Роман Олесницький

● В минулому святочному тижні в Альжирі кинув хтось з вулиці ручну ґранату до кавярні. Один мусульманин згинув, а три інші були поранені.

Михайло Гайворонський

КОЛЯДИ НАШОЇ ДОБИ*)

1. СТРІЛЕЦЬКА (1915)

Ой, а з гір на долини
летять соколи...
Ой рано, рано, на зорі.
(Повторяється після кожного рядка).

Гора Маківка їх пострічала.
Їх пострічала тай привітала.
Здорові були, ґречні панове!
Ґречні панове,
Стрільці - Соколи!
Суне з півночі а чорна хмара.
А чорна хмара,
царська навала.
Готуйте кріси та гаківниці.
Зустріньке галич на Маковиці.
Підуть вам в поміч мої синове.
Білі морози й буйні вітрове.
Будуть радіти і гори й доли.
Що виростили
Стрільців - Соколів.
Богу на хвалу, собі на славу.

2. СХІДНЬОЇ УКРАЇНИ (1917)

Гей в Україні дзвони заграли.
Великий День!
(Повторяється після кожного рядка).

Дзвони заграли, усіх скликали.
Усіх скликали на віче-раду.
На віче-раду тай на пораду.
Тай на пораду: як разом стати.
Як разом стати й волю вітати.
Ой, одні кажуть:
„Слава співаймо".
А другі кажуть:
„Вдки спілітаймо".
А треті кажуть:
„Будуймо гати!"
Довкруги хати, сильні гати!
Що перша гата:
Збруя гострая.
Що друга гата:
Єдність братняя.
Що третя гата:
Згода святая.
А найважніша: Божеє Слово.

3. ЗАХІДНЬОЇ УКРАЇНИ (1918)

Ой і загула Галицька земля:
Листопад!
(Повторяється після кожного рядка).

Заблис Листопад,
як в небі зоря.
Галицька земля
на ноги встала.
Підвели її воїни палкі.
Воїни палкі, вірнії сини.
А хто там перід у всьому веде?
Ой веде, веде,
Вітовський Дмитро.
А біля його Вубела Петро.
Бубеля Петро
й Паліїв Дмитро.
Залопотіли рідні прапори.
Та і зраділи доли і гори.

4. КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ (1938)

Із Ужгорода подали вістку:
Ставайте!
Ставайте, браття, в лави січові.
Ставайте!
(Повторяється після кожного рядка).
З хижі до хижі летіла вістка:
Збудився Лемко, Бойко і Гуцул.
З кожної хижі хоч пара ручок.
А Лемко гварить:
„Лем коня з'імам".
А Бойко волат:
„Скочу легойко".
А Гуцул кличе:
„Мой! та ж я леґінь!"
Одні до збруї, другі до праці.
Ой заспівали гори й долини:
Ставайте, браття, в лави січові.
Ставайте!

5. КОЛЯДА УПА (1946)

Наша коляда нова, молода!
Калина!
Ой калинонька біло у лузі
зацвила!
(Повторяється після кожного рядка).

Співають її юні молодці.
Юні молодці, а все повстанці.
Ой у повстанця: серце смілеє.
Серце смілеє, око орлиє.
Око орлиє й певная рука.

*) Тексти цих колядок і музика до них написана в стилі давніх українських народних колядок.

„БЕЗ НАШОЇ ЛЮБОЇ БАТЬКІВЩИНИ УКРАЇНИ АНІ ЖИТИ НА ЧУЖИНІ НЕ МОЖЕМО, АНІ ВМЕРТИ НА ЧУЖИНІ НЕ ХОЧЕМО"

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ АРХИЄПИСКОПА КИР ІВАНА БУЧКА ДО УКРАЇНСЬКИХ БРАТІВ І СЕСТЕР У РІДНОМУ КРАЮ

Високопреподобні і Всечесні Отці,

Дорогі в Христі Браття й Сестри у Рідному Краю!

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Із Вічного Міста Риму мило мені привітати вас усіх з нагоди Світлого Празника Христового Рождества й на порозі Нового Року 1959 тим нашим милим християнським привітом „Христос Раждається!" Я певний, що цей привіт знайде в ваших серцях милий відгомін у словах „Славіте Його", бо нині „Небо і земля світло торжествують" на згадку тої найвеличавішої події в історії вселенної, коли „Бог Предвічний народився, прийшов днесь із небес, щоб спасти люд свій весь".

Усіх вас, Дорогі в Христі Браття й Сестри, вітаю і пересилаю вам з вільного світу мої найкращі побажання і найсердечніші благословення і запевняю вас, що благословить вас Святіший Отець, що цілим серцем співчуває з вами у вашій недолі.

Знаємо ми всі у вільному світі про те страшне лихоліття, що його переживає наша свята Церква й цілий наш Український Народ під безбожницьким большевицьким ярмом. Знаємо добре про ті найтяжчі життєві умовини, у яких ви стрічаєте Празник Христового Рождества. З почування правдивого болю й смутку і ми тут, хоч на свободі, але на чужині, стрічаємо цей великий Празник, бо без нашої любої Батьківщини України ані жити на чужині не можемо ані вмерти на чужині не хочемо. Запевняю вас, що наші думки завжди при вас, а в наших мольбах і благаннях об'єднуємося з вами всіма та й разом з вами просимо гаряче Божу Дитинку Ісуса словами нашої колядки: „Глянь оком щирим, о Божий Сину, на нашу землю, на Україну — дай кращу долю, поверни їм волю", дозволь нам ще хоч раз відсвяткувати Різдвяні Свята на нашій рідній землі, свобідній і від нікого незалежній.

Вістки, що приходять сюди від вас і про вас, — такі сумні й такі страшні, що слабодухам не раз здається, що царство Сатани взяло верх над Христовим Царством і немає вже рятунку. Але то тільки слабодухи й маловіри можуть зневірюватись, сумніватись чи попадати в розпуку. Наша віра жива, кріпка й непохитна, запевнює нас, що Милосердний Бог допустив тут і там хвилеву перемогу з боку царства Сатани, але його Провидіння не допустить до повної перемоги. Сила пекла заломиться у свій час, а Сатана і його слуги будуть упокорені і завстиджені. Те, що тепер діється у світі, Христос передбачив і заповів своїм Апостолам і ученикам, що їх чекає в світі переслідування з боку лихих людей. „Страждання зазнаєте в світі, казав Христос, — але не тратьте духа, бо Я світ переміг" (Ів. 16, 3). Христова перемога певна, вона мусить прийти і прийде, і запанує Христовий мир, у Христовому Царстві, мир, спертий на любові і праведливості для всіх народів, великих і малих, могутніх і слабих, для всіх людей разом і для кожної людини зокрема.

Оця жива віра наша і кріпка надія на Христову перемогу нехай отре наші сльози у хвилинах теперішньої всенародної скорби, нехай наповнить наші серця радістю, що пливе з тієї солодкої правди нашої святої віри, що „з нами Бог" з нами Ісус Христос, з нами Пресвята Богородиця Матінка Божа й Матінка наша небесна. Розрадуваним серцем співаймо пісню святого Пророка Ісаї: „З нами Бог — могуції покоряться, як з нами Бог. Аще бо паки возможете, паки побіждени будете яко з нами Бог" (Іс. 8, 9).

Оце й мої побажання для вас усіх, мої Дорогенькі в Христі Браття й Сестри. Оці найкращі побажання для вас складаю у стіп Божої Дитини Ісуса і благаю Його, щоби прискорив хвилину остаточної перемоги Його Царства над царством Сатани в цілому світі, зокрема на наших українських землях. Я певний, що в цій хвилині линуть ті самі найкращі побажання для вас зі сердець усіх наших українських поселенців і скитальців, розсіяних по всіх краях світу. Наші привіти й побажання линуть в першу чергу до наших Високопреосвященніших Владик Ісповідників святої віри, що остались ще живі і коротають життя у тяжких злиднях і неволі за те, що по геройськи обстоювали правду про одну однісіньку Христову Церкву і, як добрі пастирі, готові кожної хвилини й душу віддати за свої вівці. Наші привіти і побажання линуть і до наших священиків, монахів, монахинь і до всіх наших Братів і Сестер, що страждають за непохитне прив'язання до прадідної віри святої й до Церкви своєї по — тюрмах і по таборах примусової праці на Сибірі. А зокрема, наші привіти й найкращі побажання линуть до наших геройських борців, що з любови до Бога й до своєї Батьківщини готові й на найтяжчу жертву свого життя.

Нехай Божа Дитинка Ісус Христос потішає вас усіх, Браття і Сестри, солодкою надією на кращий, справді Новий Рік, що принесе перемогу Христового Царства, і ми з Псальмопівцем (89) „возрадуємся за дни в няже вихідом злая", бо „з нами Бог".

ІВАН, АЄпп.
Апостольський Візитатор
Українців у Західній Европі

Олег Лисяк

„ЩОБ СПАСТИ ЛЮД СВІЙ ВЕСЬ..."

У час Різдва Христового збирається довкруги ялинки вся рідня, всі ми: батьки і діти, чоловіки і жінки, брати і сестри — всі, як один, велика християнська сім'я у цей щасливий Різдвяний Час, вся наша велика українська спільнота.

Знову заповнилися святковим натовпом вулиці, знову повні покупців крамниці. Мелодію „Джінгл Беллс" чути звідусіль, всюди видно білих оленів, що їх запрягає у свої сніжні сани Санта Клос... Яскраві, барвні світла видніють у кожному місті, повні святкових декорацій кожна Мейн стріт чи Бродвей... Блискучі фестони звисають з кожної ліхтарні, вулиці центральних кварталів переповнені пішоходами й автами.

Але не всі люди, зокрема не всі українські люди, члени великої світової української спільноти, мають змогу відчувати цю саму радість серед своїх рідних у цей великий час Різдвяних Свят. Як часто забуваємо про це ми захоплені нашим власним щасливим настроєм, не раз задурманені вістками про „відлигу", що нібито наступила там, за залізною заслоною. Як часто перестаємо здавати собі справу з важких змагань, що їх ведуть проти темних сил люди такі самі, як і ми, люди, що їм доля присудила боротися за віру і справедливість, у найважчих умовах, проти безбожних ворогів Христа, що народився у Вифлеємі, проти ворогів цілого світу...

Далеко від наших тихих, щасливих і спокійних хат у вільній країні — ці люди, такі, як ми — чоловіки, жінки, діти і старці — ведуть завзяту, щоденну, трудну, здавалося б, безвиглядну боротьбу, захищаючи своє право на життя, на волю, на віру. Може, вони не вчиняють щоденно великих героїчних подвигів, але їх боротьба триває.

Чи думаємо про це ми у вільному світі? Чи думаємо якраз ми, брати й сестри, людей, яких відділила від нас під час війни зловісна доля? Людей, що хочуть так само, як і ми, жити вільним життям — але знайшли на своєму життьовому шляху лише безмежний сум сибірської тундри, тверді, виснажливі „трудодні", важкі дні „заключонних" в „ісправітельно-трудових" таборах серед вічних снігів. Людей, що присилають нам листи у дешевеньких ковертах із штемплем „международноє"? Людей, що поволі звикають уже до чужих слів і пишуть нам, що „получили ваше письмо і і все інше тоже получили"... Людей, що заповнюють камери у тюрмах, людей, що може й не дочекали вже нашого „письма" і не побачать вже ніколи Вифлеємської Зорі.

Всі вони так, як і ми, любили ясні, барвні світла різдвяної ялинки, теплі родинні хати, застелені столи на Святвечір, гучну коляду, щедрі дарунки у святковий час... Вони любили це все — і вони позбавлені цього всього.

Нема ніде на цьому світі „офіційної", „гарячої" війни. Дипломати видумали назву „холодна війна", і ця війна триває. Світ бореться, світ змагається, світ веде бій. Навіть і коло Вифлеєму, там, де майже дві тисячі років тому „зоря засяла", чули постріли і ллється кров у перестрілках. Світ не має миру. Світ змагається за людську душу, за віру, за право жити вільним життям, за право хвалити свого Творця.

Але не лише такі самі, як ми, що живуть тепер під пануванням темних сил, борються за краще майбутнє світу. Ми повинні включитися також у цю боротьбу — хоч не завжди здаємо собі з цієї повинности справу.

Ніхто ще — покищо — не каже нам і нашим дітям, народженим у час воєнного буревію, перевезеним через моря і океани до щасливої вільної країни, боротися із зброєю в руках. Наша участь в цій боротьбі тепер інакша, ми маємо інші завдання — але ми маємо їх.

Ми мусимо бути чуйні, мусимо щодня включати себе у цей великий змаг за щастя цілого людства, за те, щоб по цілому світі вільно могла розноситись „Велика Новина", що з'явилась світові у Вифлеємі. Пам'ятаймо, що „Крісмес" — це не лише кілька днів зимових вакацій. Це ж народження нашого Спасителя, Христа, який зійшов на землю, щоб жити і вмерти за нас. Пам'ятаймо в цей день, про всіх, що віддали свої родини, своє щастя і своє життя у боротьбі за царство Сина Божого на землі.

Не в матеріялістичному розумінні „Крісмес Тайм" криється сенс Великого Свята. Це не лише вільний від праці день, день роздавання дарунків, день радощів і веселощів. Пам'ятаймо, що половина світу живе в жаху, що половині світу темні сили забороняють хвалити Бога, забороняють вірити...

А Спаситель зійшов дві тисячі років тому з небес, „щоб спасти люд свій весь" — а не лише половину світу.

Українець офіцером фльоти

Ігор Микола Мілянич, син відомих громадян: інж. Атанаса й Евстахії з Гупаловських Міляничів, народжений в Україні, перебуває в ЗДА від 1950 р., куди приїхав разом з батьками з Німеччини.

В 1954 р. закінчив у Дітройті середню школу (гай скул) як перший учень школи. В роках 1954-1958 студіював аеронавтичну інженерію на Мишиґенському Університеті в Ен Арбор, Миш., яку закінчив в липні 1958, отримуючи ступінь Б. С. (Бечелор оф Саєнс). В серпні 1958 зголосився до військової служби у фльоті (Нейві), де був приділений до Школи Старшинських Кандидатів в Нюпорт, Ровд Айленд. Дня 18 грудня 1958 закінчив цю школу 33-им на 420 студентів-кандидатів і того ж дня був іменований офіцером фльоти.

Від хлоп'ячих років Ігор М. Мілянич належить до Українського Пласту, а тепер є членом 3-го Куреня Старших Пластунів „Лісові Чорти" — того самого куреня, до якого належить його батько.

Ігор Микола Милянич

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник — Ukrainian daily

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J. the Act of March 8, 1879

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$ 12.00	One year	$ 12.00
На пів року	6.25	Six months	6.25
На три місяці	3.25	Three months	3.25
В Джерзі Сіті і закордоном:		Jersey City and Foreign Rates:	
На рік	$ 14.00	One year	$ 14.00
На пів року	7.50	Six months	7.50
На три місяці	4.00	Three months	4.00

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

У СВЯТО ВІРИ Й НАДІЇ

Важкий тернистий шлях, багато страждань, зневіри і очікування мусіло пройти людство, поки сповнилося віщування пророків про прихід Месії, поки в убогій вифлеємській стаєнці народилася Божа Дитина — Ісус.

Ще більше страждань, переслідувань, і мученичих смертей мусіло зазнати людство, поки світло Христової віри, освяченої Його розп'яттям на хресті, визволило з темряви втомлені і спрагнені душі, поки здійснилися їх сподівання.

Початком цього визволення, цієї перемоги світла над темрявою було народження Ісуса, і тому весь християнський світ відзначає кожного року урочисто Його прихід на землю, цю велику переломову подію, що стала для людей новою радістю, від якої починаємо нову добу в історії світу.

На прихід свого Месії — на своє національне й духове визволення з темряви підневільного буття-існування чекає довгими десятиріччями український народ, важко змагаючись у затяжній духовій і збройній боротьбі і покладаючи безчисленні жертви на своєму тернистому шляху до волі, тієї волі, що народжувалася в великі подіями роки національної революції, що золотим гомоном нової радости сповняла серця людей української землі в січневі дні проголошення незалежности і соборности.

Довгих сорок років чекають українці, сповнені глибокої віри і гарячої надії на повну перемогу Божої і національної правди на своїй землі, на здійснення української суверенности і державности. Важким хресним шляхом записалося тих сорок років в історії нашого народу. Зимові походи і Базар, голодова облога в 1933-му році, що забрала мільйони жертв, масові розстріли, арешти й заслання тридцятих і сорокових років, що обезголовили українську націю, друга світова війна, що коштувала Україні нові мільйони людських жертв — все це сповнений гекатомбами жертв шлях України на Голготу, шлях, що його не переходив ні один з народів сучасного світу.

Але, як і в випадку з Месією-Ісусом, української волі до незалежности не повелося вбити нікому й нічому. Ідеї української визвольної боротьби не знищили, не знівечили ані важкі переслідування, ані всі знущання та екстермінаційні заходи Москви. Десяткована й обезголовлювана українська нація щоразу відроджується, поповнює свої ряди новими генераціями, свідомими того, чиї вони сини, „яких батьків, ким і за що закуті".

Сьогодні справа йде вже не тільки про самозбереження народу, про рятування його фізичної субстанції. Усе твердіше й усе певніше українська нація вимагає свого права і свого місця у колі вільних народів світу. Водночас із цим все наполегливіше змагає вона до повного себевияву в усіх ділянках життя — в культурній, господарській і політичній. І, не зважаючи на весь тиск неволі й ворожої окупації, Україна відіграє далі провідну ролю у визвольному змагу поневолених Москвою народів.

Видержливість українського народу, його стихійна сила і безупинний збройний та пасивний спротив примушують нині вже й ворога рахуватися з потенціяльними вимогами України, із волею українського народу до самовизначення і суверенности. І тому приходиться Москві іти на все нові й нові поступки, як, наприклад, в культурній ділянці — в літературі і мистецтві, а востаннє й у мовній ділянці, де в обличчі стихійного українського „ні" Москва мусіла відступити із своїми „тезами", спрямованими на дальшу русифікацію України.

Велику і видатну ролю в допомозі визвольній боротьбі України відіграє й українська патріотична еміграція у вільному світі, яка, хоч і розбита з огляду на різні країни й різні умови поселення, але єдина у своїх бажаннях і змаганнях, коли йде про служіння справі визволення Рідного Краю.

Все це посилює і поглиблює нашу віру і надію в остаточну перемогу української правди, в остаточне здійснення української волі на рідній землі, де із щораз голоснішим гомоном коляд і різдвяних пісень починає відроджуватися у людських серцях слава народженого Ісуса.

ФОНДИ СОЦІЯЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Від 1-го січня ц. р. зобов'язує закон, прийнятий у серпні 1958 року, про збільшення старечих пенсій та підвищення розміру вкладок до фонду соціяльного забезпечення. 75 мільйонів затруднених американських громадян від 1-го січня платитимуть до фонду соціяльного забезпечення по 2.5 відсотка замість 2.25 відсотка із заробленої платні. Те саме робитимуть і 4 мільйони працедавців.

У зв'язку зі збільшенням старечих пенсій і вкладок до фонду соціяльного забезпечення Федеральна Дорадча Рада повідомила, що вона перевірила той фонд і ствердила, що він побудований на здорових економічних основах, і що емеритовані працівники, члени їхніх родин і нездібні до праці робітники мають запевнені пенсії, якщо вони правно їм належать. Значить, можливість що цього пенсійного фонду могло б колись забракнути — виключена.

Але Федеральна Дорадча Рада звертає увагу на те, що інфляція доляра все ще триває, отже купівельна сила всіх тих, які мусять жити з пенсій соціяльного забезпечення, зменшується, а їхній життьовий стандарт обнижується. У звіті цієї Ради звертається увагу на те, що внаслідок інфляції сподівання мільйонів америк. громадян на забезпечене життя в старості можуть бути поважно захитані і „стати небезпекою для стабільности наших соціяльних, політичних і економічних інституцій".

Треба згадати, що ця Рада складається з представників підприємців, промисловців та робітників, і що її очолює недавній комісар у справах соціяльного забезпечення Чарлз І. Скотленд. Цю Раду покликано до життя згідно з ухвалою Конгресу, якому вона кожного року має складати звіт.

Цей звіт переслано також департаментам скарбу, праці і здоров'я, виховання та добродійности, бо ці три департаменти є опікунами цього фонду. Дорадча Рада прихильно поставилася до збільшення вкладок у пенсійний фонд не тільки в цьому році, але й в роках 1960, 1963 і 1966. Але одночасно вона висловила надію, що в 1969 році вже не треба буде збільшувати вкладок (як було запроектовано в законі з літа цього року).

Голова Американської Федерації Праці-Конгресу Індустрійних Організацій, Дж. Міні, вдоволений із цього звіту, і висловив надію, що його опублікування закінчить „дикі виступи" тих людей, яким коле в очі той факт, що працюючі люди мають сяк так забезпечену старість і не мусять запобігати ласки в тих, що мають капітали.

Дорадча Рада в своєму звіті рекомендує зміну в тому напрямі, щоб від деяких цінних паперів фонд діставав дещо більші відсотки, ніж досі. Тут треба згадати, що основні резерви фонду соціяльного забезпечення в цілому виносить коло 22 більйони долярів, і відсотки з них минулого року становили 550,000,000 долярів.

У 1937 році, відколи зобов'язує закон про соціяльне забезпечення, вкладки до фонду треба було платити, починаючи від заробленої суми 3,000 долярів. В 1951 році висоту суми, від якої треба платити вкладки, збільшено до 3,600 долярів, а в 1955 році — до 4,200. Від 1-го січня 1959-го року стягається вкладки до фонду соціяльного забезпечення, починаючи від суми 4,800 долярів. Рада рекомендує в найближчому майбутньому не змінювати цієї суми, щоб перевірити, чи виправдало себе попереднє збільшення до 4,800. Обраховано, що під теперішній час вкладки до фонду стягається від 83 відсотків усіх запрацьованих грошей, а на самому початку існування системи соціяльного забезпечення стягалось від 92 відсотків.

Рада із вдоволенням прийняла до відома факт, що фонд має більше грошей, ніж кожночасно треба на виплату пенсій. Але, з другого боку, Рада підкреслює, що „не має потреби тримати в поготівлі повну резерву", як це практикується з приватними пенсійними фондами, бо програма соціяльного забезпечення є обов'язковою в усій країні, і тому грошей із вкладок назбирується стільки, що можна буде виплачувати пенсії без жадного обмеження в майбутньому. Це тим більше оправдано, що прибутки та видатки фонду соціяльного забезпечення зрівноважені і такими будуть вони в майбутньому, бо, як ми вже згадували, вкладки мають щотри роки збільшуватися.

Тепер і затруднені і працедавці платять до фонду соціяльного забезпечення по 2.5 відсотка; в 1960 — 1962 роках обидва партнери платитимуть по 3 відсотки; в 1963-1965 — по 3.5 відсотка; в 1966-1968 роках — по 4 відсотки, а від 1969 року — по 4.5 вісотка. Самозатруднені платять тільки за себе, тому їхні вкладки дещо більші. Тепер вони платять до фонду 3.75 відсотка, а пізніше щотри роки платитимуть такі ставки: 4.5%, 5.25%, 6% і 6.75 відсотка.

КОЛЯДА

Підлили в лямпаду масла,
Щоб лямпада не погасла,
Щоб світила з неба ясна,
та на ясла.

Біля ясел Мати Божа,
Мати Божа, панна гожа,
Панна чистая, хороша,
наче рожа.

Нахилилася розквітла,
І на мить немов осліпла —
Стільки впало в очі світла,
стільки срібла!

„Сіно — тепле, та не досить, —
Загорнути Його в коси б . . .
Теплу ніч у Бога просить
Йому Йосип.

Просин, Йосипе, не вєус, —
Круторогі у хліву є, —
Нім язик, та вухо чує . . .
Бог вартує.

Ось вони все ближче,
ближче —
Сиві, гливі і які ще . . .
На Дитину кожен дише,
щоб тепліше.

Мов лямпада повномасла,
Світить Панна Чиста —
красна . . .
Повні срібла, світять ясла . . .
ноче ясна!

ОЛЕКСА СТЕФАНОВИЧ

Роман Ільницький

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ЗАКОРДОНОМ

За останні роки після другої світової війни Українська Католицька Церква закордоном перебуває майже в постійному ще ніколи дотепер в такій мірі не переживаному злеті на вершини розвитку і успіху. До закінчення другої світової війни вона була в становиці незв'язаности. Ще не знати було, що з нею буде і чим завершиться її шлях. А можливості були різні. Між ними була й така, що вона з роками, разом з процесом асиміляції української еміграції — буде також асимілюватися в своєму католицькому оточенні і скорше або пізніше затратить всі риси української духовости, і стане інтеґральною частиною католицьких церков на Заході. Також організаційно вона була ще не вивершена. Існувало бо в тому часі дві єпархії в Канаді і одна в ЗДА. Очевидно, що вони аж ніяк не задовольняли потреб релігійного життя української католицької діяспори і навіть в Канаді не охоплювали всіх частин поселення українців. В Европі, Австралії і Південній Америці наша Церква загалом не мала своїх верховних душпастирів. Вона була інтеґральною частиною Католицьких Церков у дотичних країнах і підлягала їх ієрархії.

Акт признання Риму

Становище нашої Католицької Церкви надзвичайно утруднювалось ще й тим, що в той час її матірна частина на рідних землях переживала часи свого найбільшого і найстрашнішого мучеництва. Тюрми, заслання, розстріли, цькування і оплюгавлювання закінчили її леґальне існування. Вона перейшла в катакомби. І хоч створила леґенду мучеництва, хоч скропила себе кров'ю героїв, хоч стала в очах власного народу і Ватикану ще святішою, ніж була до того часу, все таки заходила небезпека, що Українська Католицька Церква перестане бодай на деякий час існувати. Там її винищував ворог, а тут вона ще не існувала як вивершений самостійний твір. І от тоді, в часи тої „великої руїни", прийшли на допомогу нашій Католицькій Церкві історичні рішення Папи Пія XII, одного з найбільших індивідуальностей, які сиділи на римському престолі. Він повів справи так, щоб не пропала Українська Греко-Католицька Церква. Його волею з року на рік з'являлося все більше українських єпископів і архиєпископів. Все більше й більше епархій. Насамперед у Канаді, потім в ЗДА, а недавно також в Австралії і в Бразилії. Два роки тому була створена перша українська митрополія за межами України, на чолі з блискучим репрезентантом українського духівництва митр. Германюком і 1 листопада м. р. інтронізовано серед прекрасних церковних відправ за участю тисяч і тисяч вірних ще одного митрополита, цим разом для українських вірних у ЗДА.

Цим покищо завершено організаційну побудову нашої Католицької Церкви. Після всіх реформ вона стоїть перед нами як самостійна цілість, як заступниця і видима репрезентантка матірньої Церкви, що під ударами ворога чекає в катакомбах на допомогу. Безперечно, рішення Риму було актом, що відзначав мужність постави нашого митрополита Й. Сліпого, наших єпископів, священиків і вірних в Україні. Але чи тільки це?

Акт далекозорої політики

Вважаємо, що це був у першу чергу акт далекої передбачливости. Створення самостійної Української Греко-Католицької Церкви закордоном треба розцінювати як вияв прислівної ватиканської далекозорости, як плян, що має видати свої плоди може аж за десятки років. Треба думати, що він є подуманий під кутом подій, що скорше чи пізніше мусять відбутися на Сході Европи і передусім в Україні. З усього видно, що Рим створив Українську Католицьку Церкву закордоном з думкою про те, щоб вона була гідною заступницею знищеного матірнього пня і щоб вона мала звернені очі на Схід, щоб бачила свою місію і своє покликання не лише у заповненні завдань тут, на чужині, але передусім там, в Україні.

Якщо так, то постає питання: що під національним оглядом повинна робити наша Церква, а чого не повинна робити, щоб виповнити історичну місію, задля якої Римський Престіл рішився зберегти наші митрополії „на всі часи"? (так говориться в офіційних документах).

Можна здогадуватись, що Рим думав не тільки про збереження обрядовости нашої Церкви. Якщо він хотів щось зберегти, то насамперед її дух, її українську традицію і її шанси на відродження у вільній Україні. Якщо б ішло тільки про те, щоб забезпечити за нами право хреститися три рази, а не один, приймати св. Причастіє в дещо зміненій формі, вдягати священиків в інші ризи і співати в церкві пісні замість вживати органів, — то задля цього Рим навряд чи розбудовував би так нашу Церкву. Висвячення нових єпископів і створення митрополій — це щось багато більше, як формальність, щось глибше, як бажання зберегти наш обряд, і щось багато складніше, ніж акт признання і нагороди за кров, пролиту в Україні. Справа, як було сказано, в дусі Церкви, в її найтіснішому пов'язанні з рідним українським пнем, з Україною та з її народом.

Українська мова — передумова успіху

Видимим знаком українського духа нашої Католицької Церкви повинна бути українська мова. Вживання її в нашій Церкві не може бути лише добровільним правом одиниць, але законом. Ті кандидати на священиків, які вже тут народилися і не знають тої мови, повинні її вивчати

(Закінчення на стр. 3)

М. Яремчук

СВЯТ-ВЕЧІР В УКРАЇНІ

Коли у нас в Україні настає Пилипівка, поля, левади та ліси вкриваються білою габою, і це неначе звістуни, що наближається торжество Христового Різдва. Ще задовго перед Різдвяними Святами збиралась молодь на вечерницях, співаючи коляд, щедрівок та світських пісень.

Коли якийсь прохожий бувало заходив в такій порі в село, то наче зачарований спинявся він, прислухаючись до гомону пісень, що котились хвилями і пропадали десь у безмежних просторах.

Здавалось, села розмовляють між собою, спільно виводили чарівний концерт.

У день, коли припадав Святий Вечір, по хатах і селах було гамірно, як у вулику. В цей день тримали строгий піст, усі очікували Святої Вечері.

Господар, голова сім'ї, порядкував на господарстві, щоб під час свят не виконувати тяжких робіт. Господиня з дочками приготовляла за стародавньою традицією дванадцять страв.

Діти сиділи біля вікна і пильнували, коли з'явиться перша зірка — це був знак, що пора сідати до Святої Вечері.

В цей день надворі звичайно бувало тихо, неначе сама мати-природа приготовлялась до великого торжества. З давнинці доносився голос дзвонів — це теж був заклик до християн, щоб сідали до спільної вечері. Перед вечерею всі переодягались у новий одяг.

Господар вносив до хати сніп жита, так званого дідуха, і в'язанку пахучого сіна. Дідуха ставив за столом у куті, а на столі розстеляв сіно та накривав його обрусом. При цім виголошував слова святочного привіту і побажань. Мати вносила і заставляла стіл стравами, Божими дарами, між якими засвічувала свічку на згадку про Вифлеємську зірку. А тоді вся рідня ставала на коліна і спільно молилась, дякуючи Небесному Отцеві за Його ласку і благаючи щастя на наступний рік. По молитві батько або найстарший в родині складав усім присутнім святочні побажання, і тоді починалась вечеря.

Перша свят-вечірня страва — це кутя, очищена від луски зварена з медом і маком. Сім'я вечеряє. Проміння свічок продирається крізь віконця і мчить ген далеко в густу пітьму ночі, неначе хоче сповістити всьому світу, що народився Христос.

Разом з тим котиться гомін коляд по полях-степах і підноситься високо аж поза хмари, перед престіл Всевишнього.

Серед наших людей залишилось вірування, що в Святу Ніч приходять покійники відвідати своїх рідних. Для них ставлять на стіл окрему тарілку. Цього ж дня і худоба дістає добірну пайку корму. Серед молоді, головно дівчат, збереглося повір'я: коли по вечері вийти на подвір'я і постукати одну об одну ложками, то з котрої сторони почується гавкіт собаки, звідти прийде суджений.

Наколядувавшись і нарадувавшись доволі, все йшло відпочивати, щоб раннім ранком поспішити до церкви — спільно віддати поклін новонародженому Творцеві світу і і попросити в Нього благословення.

РІЗНОВИДНИЙ ХАРАКТЕР РІЗДВА В КАНАДІ

Різдво у Канаді. Скільки Різдвяних Свят провели ви досі в Канаді? Одні, п'ять, десять, двадцять, чи може це будуть перші ваші святкування тут? Та котрі б вони там не були, Різдвяні Свята завжди є порою спогадів про минуле. Спогадів про радісний сміх, дзвінкі звуки, запах вічнозеленої рослини „евергрін" і смачного печива. Спогадів про особливий подарунок і про спів серед ясної півночі. Спогадів про дитинство . . .

Очевидно, для багатьох це будуть також прикрі спогади. Спогади про голодові дні в понурих таборах, про тупіт наїзницьких чобіт по замерзлій дорозі; про застрашуючий стукіт у двері; спогади про тих, кого вирвали з-поміж нас люди, виховані в безвір'ї.

Однак, тепер Різдво відзначаємо в Канаді, святкуємо це свято у наш питомий спосіб, прекрасно поєднуючи звичаї багатьох країн і народів. Щоправда, бувають і такі люди, для яких Різдвяні Свята є щось ніби староримські гучні сатурналії або комерційний карнавал. Все таки більшість нас вважає свята тим, чим вони насправді повинні бути; коли в різдвяну ніч, забувши про світові незгодини, звернемо наші очі в сторону рідного дому, тоді для більшости нас різдвяно - святочний час є чимсь найкращим з усіх речей, без уваги на матеріяльну вартість.

Поєднання багатьох різдвяно-святочних звичаїв є власне особливою прикметою канадійського Різдва — „Крисмес": „Санта Клос" (св. Миколай, „фатер Крисмес" чи будь-яке інше окреслення на те саме поняття) — це звичай, що його запроваджено спершу в Малій Азії; згодом він перейшов до Італії, потім до Еспанії, а звідтам — до Голляндії, Німеччини, Англії і нарешті на терен Північної Америки. „Юл лоґ" і „мисселтоу" належать до улюблених англійських звичаїв і виводяться зі старовинних, ще поганських обрядів; ялинка є передусім німецьким звичаєм, тоді як різдвяні картки належать до англійських звичаїв. Традиційний індик є американським звичаєм, а найпопулярніша колядка в Канаді — „Ґуд кінґ Венцеслаус" — вшановує патрона Чехії.

У різних околицях Канади різдвяно-святочний час має різний характер. В рибальській хатині на крутому березі Нюфавндленду чутно, як сірі хвилі океану вдаряють об береги. В селі на Лорентійських узгір'ях старого Квебеку однокінні легкі сани врізаються в сніг під дзвінке голосіння дзвіночків. У великих містах і містечках Онтеріо вулиці гримлять від жвавого автомобільного руху. На розлогих преріях дим із фармерських хат підноситься в мовчазне небо. І саме в той час, коли люті заметілі вдаряють об гранітні хребти гір — в містах Вікторії (Британійська Колумбія) можливо якраз розвиваються рожі.

Різдво в Канаді має дуже різновидний характер, бо ж це країна не лише різних географічних умов, але й численних рас та культур. Кожна група святкує ці свята на свій спосіб. Одні подають на стіл гуску, інші — індика; для одних це свято припадає на день 25-го грудня, для інших на два тижні пізніше; для одних особливою стравою є сливковий пудинґ, а для інших риж у капустяних листках. В одних хатах звучить колядка „Штіллє Нахт", а в інших „Год рест є, Мері джентлмен".

Але всіх нас у Канаді поєднуватиме одне й те саме побажання: „Мері Крисмес!"

Канадійська Сцена

Ольга Мак

БІЛА МАСКА

(1)

Дорогий Друже!

І все ж таки, як і в попередні роки, прийми мої найкращі побажання з нагоди Різдва Христового і Нового Року для Тебе і Твоєї Родини — письмово. Від того не стануть вони ані холоднішими, ані менше щирими, бо ж Ти повинен уже знати, що Ти і Твоя Родина — найближчі для мене люди в цілому світі. Тож бажаю Вам усім з глибини своєї душі міцного здоров'я, втіхи в житті й щасливих та радісних свят!

А за Твої запросини дякую від щирого серця і прошу не гніватися, як Ти пригрозив у листі, що й на цей раз не скористаю з них. Прийду до Вас на Великдень, прийду на перший Твій заклик, у який хочеш день, лише не на Різдво і не на Новий Рік. Уже понад тридцять років я замикаюся в ці дні в хаті й проводжу їх з . . . „Білою Маскою" (здивуєшся, правда?). Тож і тепер хочу лишитися вірним звичці. Кожен старий кавалір — дивак, а я, як бачиш, не є винятком. Лише трохи смішно мені, що Ви там усі так уболіваєте над моєю самотністю саме тоді, коли я найменше на уболівання заслуговую. Якраз на Різдво і на Новий Рік — цей одинокий тиждень у році — відчуваю повноту життя. До мене вертається моя молодість, радощі ясного смутку і спогади про . . . кохання, якого я відразу не вмів ні розгадати, ні оцінити. Так, так, можеш собі кпити з сивого дивака, але сьогодні я вирішив написати Тобі правду, бо щось мені так здається, що це — останні Свята у моєму житті. Лише не здумай мене потішати чи переконувати — не придасться воно ніна що. Чую кінець свого земного існування і не бачу в тому нічого трагічного. Своє віджив, що міг корисного зробити — зробив (оце саме скінчив урешті другу частину „Філософії в мистецтві"), більшого нічого вже не зроблю, а бездіяльна старість страшна. Її боюся, але смерти — ані трохи.

Та я почав з весільної, а скінчив на „вічная пам'ять". Воно ж до різдвяних настроїв ніяк не підходить. Тому писатиму Тобі про веселіші речі, а саме про те, чому я все відмовляюся від Твоїх щорічних запросин на кутю, ну й врешті зраджу Тобі таємницю образу „Білої Маски", яка Тебе завжди так інтриґувала.

Почалася та трохи дивна історія на самому початку 1919-го року в Одесі, саме під час переговорів Директорії з Енно і генералом Борісом, внаслідок яких наші частини мусіли віддати владу в місті московським реакціонерам, що їх підтримували Французи. Так от тоді мене і ще кількох перебраних у цивільне старшин вислано з Києва до Одеси з певними завданнями. Зрештою, про це Ти добре знаєш.

З нами співпрацював ще один чоловік, що був власником великого косметичного підприємства в Петербурзі, а тепер сидів в Одесі, вдаючи з себе напівфранцуза і палкого прихильника Шульґіна. Звався він Сергій Павлович Колета (прізвище своє вимовляв з подвійним „т" і на цій підставі уважав його французьким) і займав окремий прекрасний дім з теплицями та садком, мав чудовий кінний запряг і взагалі жив, мов би революція і всі інші потрясення його не стосувалися цілком. Мав під п'ятдесятку, був дуже освічений, приємний і м'який у поводженні, а хитрий і спритний, як Лис Микита.

І от у цього Колети, чи „Колетти", під Новий Рік за старим стилем мав відбутися великий масковий баль. Сергій Павлович на підставі подвійного „т" у своєму прізвищі вже успів нав'язати знайомство з „земляками"-офіцерами високої ранги, поназапрошував усякої аристократії, що її повно набилося в Одесі, дістав добру оркестру, вин і коньяків, а при тому, звичайно, зобов'язав мене і ще одного з нашої групи, що вільно говорили по-французькому, прийти на баль.

Хоч у двадцять чотири роки, які я тоді мав, кожна забава приємно лоскоче нерви, але я вдоволений не був. В часи, коли доля Батьківщини стояла на вістрі меча, йти поміж вороже оточення, танцювати й веселитися — я уважав за щось неморальне. Але обов'язок був обов'язком, і я пішов, вірніше, поїхав.

Була вже десята година вечора, коли, вбраний у новесенький фрак, з шиєю, натягненою твердим комірцем на яких п'ять сантиметрів довшою від її природньої довжини, і з ногами, навпаки, скороченими тісними лякованими черевиками (єдиними, які мені розстарався Сергій Павлович) на два сантиметри, від чого мої пальці кричали ґвалт, я вступав у освітлені й „озвучені" оркестрою багаті покої Колети.

Гостей, маскованих і немаскованих, зібралося вже багато, і я, здається прибув чи не одним з останніх. У масках були переважно молоді жінки, чоловіки ж, за незначними винятками, з'явилися у фраках або у військових одностроях, а ті, що були в масках і маскарадній одежі, виглядали жалюгідними жевжиками і почували себе ніяково.

У танечній залі прогулювалися колом пари „турецького базару", старші пані сиділи попід стінами і розглядали з критичним виглядом крізь льорнетки традиційні доміно, ночі, рожі, метелики або щось таке, що взагалі неможливо було вгадати. Я відмітив лише одну стилево вбрану циганочку та ще якесь кредансоподібної будови створіння жіночої статі, що вкрай нещасливо начепило на себе занадто відвертий одяг Шахрасади.

Власне, саме розглядав її, як біля мене з'явився Сергій Павлович і, стиснувши лікоть, зашептав до вуха:

— Не дивіться на цю широкозаду, що вдає з себе Шахразаду . . .

І, вичекавши, поки я пересміявся з дотепу, продовжував:

— . . . а йдіть, голубе, до картярів, на поле бою за зеленими столами і познайомтеся неодмінно з полковником Дюннелем. Вдайте з себе цілковитого невігласа і заграйте ролю інститутки, що недавно вийшла за мури пансіону благородних дівиць. Дюннель має слабість до наївнячків і може їм розказати багато такого, чого не зрадить нізащо солідним людям. А він треться в дипломатичних колах і знає цікаві речі. Ходіть, я вам його покажу . . .

Але полковник у той час був так зайнятий преферансом, що поза картами не бачив нічого й нікого. Мав дуже слабого партнера, і, коли той робив поновно невдалий хід, сердито стобурчив нафіксатурені вуса, сипав з темних очей блискавки й вигукував докірливо-солоденьким голосом:

— Мон амі! Мо-о-он амі-і-і!

Картярська кімната була повна диму, гамору й вигуків у чужих мовах, а мене попросту чорти брали, що в місті, ще так недавно пробудженому зі сну й замаєному синьо-жовтими прапорами, господарювали тепер, мов у себе вдома, оцих два подібних між собою спільники.

УКРАЇНСЬКА КОТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА ЗАКОРДОНОМ

(Закінчення зі стор. 2)

на теології або поза нею так само, як вивчають латину або якусь іншу мову.

Чому це потрібне? Передусім тому, що без української мови Українська Церква втратить свою духову самостійність. Священик, який не знає української мови, не може знати української літератури, історії, не може слідкувати за українською пресою, а через те не може зрозуміти духа української спільноти і української нації. Він не може бути добрим душпастирем. Це щодо його обов'язків тут. Ще більше треба йому того знання, щоб виповнити свою місію супроти України. Уявім собі священика Української Церкви, який в надзвичайних умовинах історичних змін в Україні з'являється у Львові, Станиславові або Перемишлі і говорить до вірних ламаною, поганою мовою, або й цілком її не знає. Подумаймо, чи такий священик може виконати свою місію? Священик, не знаючи мови, не може знати психіки народу, отже не може до нього відповідно підійти, його зрозуміти і до нього промовити. Ті священики і монаші чини, які підготовляються до місійної праці серед незнаних їм народів, докладно вивчають їх мову, культуру, звичаї, обичаї. Коли українські священики не знали б української мови і не вивчали б української історії, літератури і культури, коли не слідкували б за подіями в сучасній Україні, то великі пляни щодо Сходу Европи згори засуджені на провал, а Українська Католицька Церква закордоном мусіла б раз на все розпрощатися з думкою про свою історичну місію. При тому наша Католицька Церква вже нині мусіла б погодитися з тим, що ініціятива можливих історичних процесів на Сході Европи перейде до рук росіян, які вже нині втримують в Римі свою католицьку репрезентацію. Зрікаючись української мови, українське священство навряд чи заслуговувало б на якусь особливу увагу Риму, бо добровільно позбавило б себе всіх передумов, які потрібні Католицькому Престолові в його далекосяглих плянуваннях. Без української мови наша Церква закордоном стала б організацією, для якої непотрібні ні свої власні митрополити, ні єпископи ні священики. В Церкві без української мови цілком добре могли б сповняти обов'язки ієрархів і священиків — айриші, англійці, французи, німці або поляки.

Очевидно, що Українська Католицька Церква закордоном, з такою історичною перспективою, як її накреслив у ґрандіозному пляні церковний і політичний геній Папи Пія XII, може перетривати сторіччя лише тоді, коли не тільки її Провід, але також вірні будуть знати українську мову. Якщо вони її забудуть, то це буде вже останній крок, щоб також забути і свою Церкву. Для них уже не буде різниці, до якої церкви їм ходити і де слухати проповіді в англійській, еспанській або португальській мовах. І тоді стояли б пусткою наші святині, осиротіли б братства, не було б з'їздів і походів, бо не було б вірних. Тоді у зворотному процесі ліквідувалися б екзархії, єпархії, було б щораз менше єпископів, священиків, і тільки не виповнені змістом форми нагадуватимуть про великі можливості, яких не використано.

Парохіяльні школи і наша Церква

Найважливішим засобом, щоб втримати живою українську мову серед українських вірних, є українська школа, а передусім парохіяльна школа. Коли дитини не навчимо української мови, то неповажно було б думати, що її вивчать дорослі самі. Коли в парохіяльних школах не буде звернено належної уваги на українознавство, то наша Церква мусить приготовлятися до поступової самоліквідації. Ще раз і ще раз треба повторити, що наша Церква живе, коли живе в ній українська мова і український дух.

Українська Церква і нові країни поселення

Накінець хочеться зазначити, що думки, висловлені в цій статті щодо українського характеру Католицької Церкви, аж ніяк не йдуть врозріз з українським прив'язанням і любов'ю до тих країн, в яких ми поселилися і які стали для нас новою батьківщиною. Справа тільки в тому, що люди і народи ніколи не набувають любови до нового коштом забуття і розірвання зв'язків з попередніми ідеалами. Хто без болю викидає з свого серця Україну, від того можна очікувати усього, включно із відреченням від нової батьківщини, коли б до того створювалася нагода. І тому це цілком природньо, що всі відповідальні мужі країн нашого поселення закликають нас затримати зв'язок з нашим минулим, з нашим народом, з Україною. Бо й справді, країни нашого поселення можуть розчисляти на вірність тільки тих українців, які не забувають, хто вони і звідки вони.

„ВЕСЕЛКА" КОЛЯДУЄ — СІЧНЕВЕ ЧИСЛО ЖУРНАЛУ

Містерія приходу на світ Божого Дитятка, Його тяжкі переживання в ранньому дитинстві, народні звичаї, зв'язані з циклом зимових свят — Різдва, Нового Року, Йордані, дитячі радощі і втіхи, які несе зі собою цей найкращий християнський празник, зимова природа, що разом з людьми звеличує прихід Спасителя — ось основний тематичний стрижінь січневого числа „Веселки". Цей цикл починає своїми різдвяними й новорічними побажаннями персоніфікована в постаті малої дівчинки-колядниці-посівальниці „Веселка" (вірш „На все добре" з ілюстрацією П. Холодного). Леґенда Н. Наркевич „Про пальму, що прагнула до зір" (прегарні ілюстрації П. Андрусева) та італійська леґенда „Як цвіркуни врятували Ісусика" (дуже дбайливо оформлена М. Дмитренком), базована на мотиві втечі св. Родини до Єгипту від переслідувань Ірода. Тема близька серцю українських дітей, що недавно із своїми батьками пережили також свою втечу до Єгипту й дізнали, як Ісус, чудесного порятунку.

Святковий настрій навечер'я Різдва, різдвяні звичаї й традиції українського народу дає спогад Я. Божемської „Свят-вечір в українському селі", а фото свячення води дає дитині наглядний образ, як виглядали Водохрещі в Україні.

На елементах, мотивах і традиціях народного вертепу, з притаманними йому персонажами побудований „Вертепик „Веселки" Л. Полтави з ілюстраціями Е. Козака. До тієї групи треба зарахувати також превеселу історійку-ґротеск з текстом і ілюстраціями незрівнянного нашого гумориста ЕКА п. н. „Коляда про колядку з колядою".

Радість і переживання дітей під час Різдвяних свят дають вірші А. Коссовської „Ялинка" і К. Перелісної „Сніґуронька".

Школярка Мілочка Г. Черінь у своєму „Щоденнику" записала черговий розділ „Колядники" (ілюстрація Е. Козака) про дітей, що колядують на народні цілі.

Приходом Божої Дитини втішаються не тільки люди, прославляє Новонародженого і природа. На цю тему вміщено два вірші: „Лісові колядники" до вступної ілюстрації Е. Козака, що зображує лісових звірят, які йдуть із звіздою прославляти Божого Сина, та „Запрошення" Л. Полтави, також з ілюстрацією Е. Козака. На чоло цих матеріялів висувається поема Р. Завадовича „Різдво в борі" з ілюстраціями О. Судомори. Поема навіяна романтикою й чаром рідного лісу з його улюбленими дітьми мешканцями — ведмедем, лисичкою, вовком, зайчиками, сарнами, білкою, їжачком. Твір сповнений любови, радости, спокою й миру між людьми й природою.

Другий цикл матеріялів, що становлять основну вісь січневого числа „Веселки" — це роковини 22-го січня 1919 року, свято народження молодої Української Держави. Цій історичній події присвячений вірш Л. Храпливої „Заграють дзвони". Геройський подвиг українських юнаків в обороні батьківщини представляє Івга Шугай у своєму оповіданні „Про Миколу з студентського куреня".

Різдвяні й зимові загадки, сміховинки, рецензії на дитячі видання, події з дитячого життя та інші дрібні матеріяли доповнюють це пребагате й прецікаве число „Веселки", що на 16-ох сторінках вміщає 15 матеріялів (вірші, поеми, оповідання, казки, леґенди, сценки, діялоги, розповіді, сміховинки), які належать перу десятьсох дитячих письменників. Число прикрашене 17 оригінальними ілюстраціями, виконаними п'ятьма відомими нашими мистцями-ілюстраторами.

Новиною в цьому числі є образкова історійка-безконечник „Богдан, козак-характерник", що є продовженням пригод славетного Богутя-багатиря, перенесених у козацькі часи. Автором сценарія і тексту є далі Р. Завадович, ілюстратором П. Холодний.

Назагал число втримане в святково-настроєвому тоні, навіяному погідним життєрадісним гумором. Січневе число появляється в новій одежі-обкладинці, виконаній Е. Козаком. Кольори числа — бронзова сепія й ажурна синь.

З січневим числом (53-им з черги) „Веселка" вступила в шостий рік свого існування і одночасно своєї далекосяглої місії виховання молодого покоління в національному дусі, як противаги до кривлення молодих українських душ большевицькими дитячими журналами, що появляються на Рідних землях. Ця роля „Веселки" накладає й на широкі кола українського громадянства обов'язок всебічно її підтримувати.

В. Б.

КАНАДІЙСЬКИЙ СПОРТ: ГОКЕЙ

У багатьох країнах уявлення про Канаду тісно в'яжуться з гокеєм. Багато людей, а в тому числі правдоподібно й більшість канадійців, вважають гокей національним канадійським спортом. І це майже відповідає дійсності. До часу настання недавніх змін у кліматі Канади і перед нагальним розвитком канадійських міст та містечок, кожна канадійська дитина одержувала ковзани буквально ледве навчившись ходити. Незабаром після того юний канадієць одержував ще й гокейову палицю. Отже, впродовж багатьох поколінь канадійці більше, ніж будь-яким іншим спортом, займались гокеєм.

Михайло Островерха

„... ВСЕ МИНАЄ І КРАЮ НЕ МАЄ!"

Пам'яті доброго і душі шляхетної Юри Коновальця — присвячую.

Рік 1933.

Весна.

В просторах Риму ще переливаються ті несхопно-легкі запахи мімози, як уоє місто вже прибирається у нові тони й кольори ясно-фіолетних гліциній.

Раннім сонцем гомонить небо.

На майдані Мадонни Гір шумить фонтанна води Феліче.

Дітвоора перекликується, до школи йдучи.

В церкві свв. Сергія і Вакха — оо. Василіян, тихо, молитовно, прихисно.

Біля престола — о. Йосип Заячківський ЧСВВ, генеральний секретар Чина св. Василія Великого, править Службу Божу. Брат Єронім — дякус.

У церкві, тут і там, стоїть декілька мужчин. Увага усіх звернена на священика при престолі.

Лиш один із них, що стоїть біля самого бічного престола, — праворуч від входу до церкви, — що-раз добрим і отульним поглядом споглядає на молоденького і тендітної постави юнака.

Це — полковник Євген Коновалець і його син Юра.

Священик, обертаючись лицем до вірних, проголошує:

— Со страхом Божим і со вірою приступіте!

Малий Юра підходить до царських воріт і приклякає: нині у нього велике свято: — перше святе Причастя.

Батько не зводить ока з свого сина: з ним у молитві єднається.

Це ж найкращий день у батька й у сина!

∴

Здається — не так же давно було воно!

А це — вже 25 років минуло!

А змін, тих змін — чимало зайшло!

Лиш так само пахне в Римі цвіт мімози.

Лиш так само Рим отулюється фіолетом ґліциній.

Лиш так само вода Феліче шумить у фонтанні.

Та й дітвора перекликується, до школи йдучи!..

Бронкс, 29 грудня 1958.

ЛИСТ З УКРАЇНИ

„Перші слова мого листа: Слава Ісусу Христу!

Дорога Варко! Твоє письмо одержала та й з радости заплакала, що ти не жалієш бумаги написати до мене.

Я мала трохи неприємности, бо загинула мені корова, але то дурниця... Другу корову не буду купувати, бо ще треба і газету для неї виписати, щоб читала й забула за пашу, щоб не ревла голодна.

Нам живеться харашо, як колись жилось Юхимові Діброві, що жив коло Миронихи, як не забула їх. В колгоспі тепер багато покращало, як сама знаєш... Урожаї дуже гарні, все сіють машинами і збирають не так, як колись серпами та жменею... Та жнива тепер проходять незамітно... багато легше для людей...

Ви за селом не скучайте, бо наших людей можна по пальцях порахувати — все пороз'їздилось по світу, а ті, що зостались, то так побараніли, що не скучай, бо мені тут скучно й сумно...

Приїхав Славко, який жив у Казахстані від 44-го року, він там оженився з Ганусею, донькою Івана, і поїхав назад, бо там краще жити, чим у нас. А його сестра Марійка, вийшла заміж за Павла, якому вже около 80 років. Продала себе за хату, бо на хату треба дуже багато грошей, а у нас, як знаєш, село та й робота не важна, а жити тим більше трудно. Роз'їхались хто куди?.. Тільки ми любуємось зеленою природою, а може судьба така наша...

В нашім селі багато змінилося, більша половина чужих людей. Всюди порядок, чистота, но що з того, нашим людям то не миле, бо стиснули так, що годі й корову держати...

Ти багато пережила, я знаю, но не хотіла бись так жити, як ми з твоєю ріднею — шклянки молока у нас купити не можна.

•

Як бись приїхала, ще бись скорше втікала... Колись було справді весело: йшли люди до церкви, були вільні... Не рівняти волю до неволі... Люди від церкви відвикли так, що часом на Службі Божій можна людей порахувати. Неділі в колгоспі нема, вихідного також, а як жнива, то часом і ночью працюють...

Що бим була наперед знала свою судьбу, була бим втікала на край світа.

Багато до нас вертають людей з Сибіру, з тюрмів, один із сусіднього села вернув із тюрми, і він був із моїм чоловіком. Ще в 44-му році скінчився мій найдорожчий чоловік.

Дорога Варко! Може й не рада будеш моїм письмам, не горди мною, бідною, опущеною від Бога й від людей, людиною, бо вдова ніде вартости не має...

Може б ти мені щось помогла, зложіться там, як би я була тобі благодарна. Мені не треба... Мені і в мішку ходити, то все равно, но дитині... Одно мені біда з нею, що хоче дівчина вбратися, а ту нема звідки...

Скінчила 10 клас, далі не посилаю, бо не маю звідки, посилаю вчитись на кравчиню.

Вибач за все, кінчу і поздоровляю Вас і всіх рідних. Жичлива на все

Ольга

Поздорови від нас наших знакомих і рідних.

Такого оце листа принесла мені пошта з України.

Леся Борисенко

РІЗДВЯНА ПІСНЯ

Я мрію про ґудовий край,
Про наші свята, наш звичай,
Де як зірка засяє,
То всім сповіщає:
„Христос родився, — пам'ятай.!"
У хаті сіно і дідух,
Всі веселяться, всюди рух,
Всі Христа величають разом,
Всі радіють Христовим Різдвом.

Я мрію про ґудовий край,
Де наші свята, наш звичай,
Де до тата й до мами
Ми йшли з пампухами
Й віншівкою: „Боже, щастя дай!"
Сльози капали з очей не раз
У цей святочний Божий час,
Бо когось не було за столом,
Щоб радів разом з нами — Різдвом.

Я мрію про ґудовий край...
Ти, його, Боже, захищай!
Там моя вся родина,
Там рідна хатина,
Туди вернутись, Боже дай!
О, Боже, з неба висоти
Ти лиш один можеш спасти
Бідний нарід, що гине за те,
Що Тебе не відрікся, Христе.

О. ГОЛОВАЦЬКИЙ

● **З новим 1959-им роком вийшла з моди жіноча сукня, яка мала форму звичайної сорочки, і яку гостро висміяли чоловіки, називаючи „мішком". Преса підкреслила, що це перший випадок в історії, коли чоловіки своїм сміхом убили витвір фантазії творців жіночих мод.**

Італія ставиться обережно до режиму де Ґоля у Франції

Рим. — Італійський прем'єр Амінторе Фанфані, виступаючи напередодні свого від'їзду до Об'єднаної Арабської Республіки з офіційною візитою у своїй виборчій окрузі в Ареццо в Тоскані, недвозначно перестерігав своїх земляків перед небезпеками, що грозять від змін, які прийшли у сусідній Франції. Фанфані, не називаючи Франції по імені, відповідав критикам італійської парляментарної системи, що ті в інших країнах, які відвертаються від парляментаризму, несвідомо чи навіть проти власної волі промощують шлях для однопартійної і авторитарної системи, найгіршої з усіх можливих систем правління. Водночас Фанфані одверто таврував тих своїх співпартійців, які послаблюють становище уряду, голосуючи проти його соціяльних реформ у тайних голосуваннях та підриваючи таким чином його повагу. Фанфані заявив, що він не дасть себе стероризувати своїм партійним „партизанам" і урядуватиме так довго, поки йому одверто не висловлять недовір'я.

Роман Рахманний одержав науковий ступінь

В п'ятницю, 28-го листопада 1958 року в Торонтському університеті відбулося осіннє надавання наукових ступнів для тих, які завершили свої студії в цьому університеті. Серед тих, які одержали ступінь „Мастер оф артс", був теж відомий український журналіст Роман Рахманний. Він одержав ступінь у ділянці славістичних наук та східньо-европейської історії, завершивши з визначним успіхом свої дворічні студії та предложивши наукову працю англійською мовою „Націоналізм у західньо-українській літературі 1922 — 1939".

Осягнення цього ступня в Торонтському університеті є для ред. Романа Рахманного одним з важливіших етапів у його житті. Уродженець Західньої України, Р. Рахманний студіював філософію й теологію у Львові, а згодом журналістику в Голляндії. Під час війни, як і декілька років до війни, він був активним членом українського визвольного підпілля. Зосереджуючи свої зусилля на пресовому відтинку, він м. і. засиував і редаґував (спільно з уповноваженим ОУН на Німеччину), у квітні 1945 року, підпільне інформативне видання „Український Інформатор" у Нюрнберзі, а згодом ще й місячник „Наш Шлях". З черги він став співзасновником, першим редактором і співвидавцем тижнев. „Час" у Фюрті-Нюрнберзі, а водночас співвидавцем і співробітником „Української Трибуни" в Мюнхені. Крім того в роках 1946 - 48 Р. Рахманний був керівником і головним редактором Української Пресової Служби (УПС) — пресового аґентства ЗП УГВР, бюлетені якого появлялися українською, англійською, німецькою та Французькою мовами.

За час свого перебування в Голляндії Роман Рахманний розвинув був широку інформативну роботу в західньо-европейській пресі. Його статті та короткі нотатки про Україну й визвольну боротьбу українського народу появлялися регулярно в голляндській, швайцарській, норвезькій, французькій, бельгійській, англійській та балтійській (еміграптській) пресі: щоденниках, тижневиках і місячних журналах. Найбільший розголос здобули собі його статті: „Україна — забута барикада", надрукована впливовим швайцарським тижневиком „Ді Вельтвохе", та „УПА в Західній Европі", розповсюднена пресовим аґентством і передрукована майже всією голляндською щоденною пресою та в інших країнах Західньої Европи.

В роках 1949 — 1951 Роман Рахманний працював головним редактором тижневика „Гомін України" в Торонті. Згодом його статті появлялися в „Нашій Меті", „Свободі", „Сучасній Україні", як теж в англомовній канадійській пресі: щоденниках „Глоб енд Мейл", „Телеграм" та в тижневику „Сетердей Найт".

Науковий ступінь, що його осягнув цього року, відкриває перед нашим журналістом нові можливості праці для свого народу.

Л. О. О.

Конгресова комісія остерігає проти совєтського шпигунства

Вашингтон. — Конгресова Комісія для Дослідів Протиамериканської Діяльности в окремій заяві остерігає, що не вільно легковажити небезпеки від совєтського шпигунства в ЗДА, яке загрожує безпеці цієї країни. Комісія твердить, що „Москва весь час і дуже дбайливим способом рекрутує шпигунів тут шантажем, терором і сексом, щоб тільки роздобути американські оборонні таємниці. „Шпигунство грало велику ролю в тому, що СССР вдалося випередити ЗДА в деяких ділянках", — говориться в заяві комісії, яка домагається негайної зміни всіх тих законів і заряджень, які регулюють допущення дипломатів й їхнього перебування в цій країні. Треба б також ближчої співпраці між ЗДА та союзними державами, щоб легше можна було пізнавати й розшифровувати совєтських аґентів. Комісія ставить під знак запиту, чи добре є затруднювати чужинців в американських амбасадах закордоном.

НЕЩАСЛИВИЙ ВИПАДОК З 12-РІЧНИМ ФЕДОРОМ ЛУЦЕВИМ

Міннеаполіс, Міннесота. — 23-го грудня 12-річні близнюки Федір і Антін Луцеви переходили льодом ріку Міссіссіпі, і нагло Федір натрапив на полонку і впав у воду. Рятуючися, він тяжко покалічив собі руку. Потрібно було аж 10-годинної операції на те, щоб привести руку до ладу. Він мусітиме перебути довший час в шпиталі. Його батько — учитель Ф. Луців спровадив до ЗДА поважне число українських імігрантів.

ВСЯЧИНА

Некурці менше рискують

Канадійський Державний Інститут Дослідів над пістряком опублікував у Канадійському Медичному Журналі свій перший звіт, у якому стверджує, що курці папіросок рискують більше, коли йдеться про можливість вмерти від пістряка легенів, як некурці, і що риск росте із скількістю курення.

Інститут твердить, що не має доказів на те, буцімто курення є безпосередньою причиною пістряка легенів, і тому всіх випадків пістряка легенів не можна ставити на рахунок курення. Але статистика виказала, — пишеться у звіті, — що пістряк легенів трапляється п'ять до 15 разів частіше серед курців, як серед некурців.

„Можливість пістряка легенів збільшується із збільшенням курення, а стримання від курення у сильних курців зменшує риск тих людей занедужати".

За час останніх 20 років смертність від пістряка легенів зросла в Канаді приблизна $4\frac{1}{2}$ раза На початку цього двадцятилітнього періоду було два випадки смерти на пістряка серед чоловіків на один випадок смерти серед жінок. При кінці цього періоду було п'ять випадків смерти чоловіків на один смертний випадок серед жінок.

Інститут обрахував, що на кожну особу в Канаді в 1935 році випадало 490 викурених папіросок, а в 1955 р. ця кількість зросла до 1,500, тобто більше, як три рази.

● Республіканські члени підкомісії дослідження правопорушень в урядових аґенціях склали заяву меншости, в якій твердять, що ця комісія діє в користь демократичної більшости, бо докладно розглянула справу Адамса і дуже побіжно справи демократів, замішаних у різного роду недотягненнях.

● 1-го січня коло Толеу, Інд. автобус наїхав на авто. Три особи згинуло. Легко поранені шофер автобуса і 11 пасажирів.

● 22-річна дівчина з передмістя Клівленду, перша представниця Заходу, яка вийде заміж за члена королівської родини в

● Департамент рільництва повідомляє, що на 1959-ий рік визначено квоту цукру в кількості 9,200,000 тони, які можна буде продати на внутрішньому ринку. На Кубі мають закупити 3,060,475 тони, з цукрових буряків у ЗДА мають випродукувати 1,998,717, з цукрової тростини — 615,025, на Гаваях закуплять 1,115,479, в Порто Ріко — 1,166,375, Філіппінах — 980,000 тони, а решту в інших країнах.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В списку жертводавців на Народний Фонд і Коляду працівників „Свободи" пропущено ім'я М. Задорецький, який зложив $10 на НФонд і $2 на Коляду ЗУАДК-у.

МИХАЙЛО КАНЮК
Погребник
KANIUK
CHICAGO FUNERAL HOME
2321 W. Chicago Avenue
Chicago 22, Illinois
Phone: ARmitage 6-4575
Похоронне заведення існує вже понад чверть сторіччя.

Lytwyn & Lytwyn
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга Щира і Чесна
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey
801 SPRINGFIELD AVENUE
IRVINGTON, N. J.
NEWARK, N. J.
ESsex 5-5555

ІВАН КОВАЛЬЧИК
FUNERAL HOME
COMPLETELY AIR CONDITIONED
ЗАНИМАЄТЬСЯ ПОХОРОНАМИ В СТЕЙТІ NEW JERSEY
Ціни приступні для всіх. Обслуга чесна і найкраща.
У випадку смутку в родині кличте як в день так і в ночі:
JOHN KOWALCHYK
129 GRAND STREET, cor. Warren Street,
JERSEY CITY 2, N. J.
Tel. HEnderson 4-5131

Петро ЯРЕМА
УКР. ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ.
Контрольована температура. Модерна каплиця до ужитку даром.
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y.
Tel.: ORchard 4-2568

ВІСТІ ЗІ СТУДІЇ АВРАМЕНКА

СУБОТА, 10-го СІЧНЯ 1959 — заля УНДому, 140 2-га Еве. в Ню Йорку: год. 2:00 по пол., Проба для всіх танцюристів; год. 5:00 і 7:00 веч.: 2 сеанси фільму „Забутий Край" (Марійка Невірниця — драма з Карпатського життя).

НЕДІЛЯ, 11-го СІЧНЯ 1959 — заля УНДому — Ню Йорк, год. 3:00 по пол. — Перший показовий попис танцюристів першого курсу школи Авраменка. Участь беруть: танцюристи-діти від 3-ох років, молодь і старші з Ню Йорку, Джерзі Сіті й Филаделфії.

Дорогі Українці! Прийдіть всі оглянути фільм і попис та записуйте молодь на Другий Курс, який почнеться 15-го січня 1959 р. По всі інформації звертатися до:

AVRAMENKO STUDIO
4 St. Mark's Place, New York
AL 4-7655

● MISCELLANEOUS ●

SCHALLER & WEBER
"THE HOUSE of QUALITY"
1654 2nd Ave., New York
28-28 Steinway Ave., Astoria
56-54 Myrtle Ave., Ridgewood
310 Front St., Hempstead
41-06 Main St., Flushing, L. I.

JOHN KRAUSS, Inc.
117-09 Liberty Ave. (Retail Store)
Richmond Hill, Long Island
М'ЯСО
і
М'ЯСНІ ВИРОБИ

ALBERT MAIER, Inc.
Pork Store
Найліпше вепрове м'ясо і м'ясні вироби.
Гуртовий і дрібний розпродаж
1927 Washington Avenue
TRemont 8-8193 Bronx 57, N. Y.

Книжка й часопис — найнеобхідніші в домі культурної людини

● ПРАЦЯ ●
● Help Wanted—Couple ●

УКРАЇНСЬКЕ ПОДРУЖЖЯ — до праці, разом із мешканням. Родина з 2-ма дітьми в Short Hills пошукує подружжя до домашніх обов'язків. Жінка до загальної домашньої праці, а чоловік до впорядкування дому на „вікенд". Чоловік може працювати цілий час деінде. — $ 240 на місяць плюс гарна кімната і приватна лазничка.
Телеф. за інформаціями:
DRexel 6-7342

● РІЗНЕ ●

ARKA Company
48 E. 7th St.
New York City
Tel.: GR 3-3550
КОЛЯДИ на довгограючих (Лонґ Плейнґ) платівках.

ЩАДІТЬ У ЛЕГКИЙ СПОСІБ! КУПУЙТЕ СВОЇ БОНДИ ЧЕРЕЗ ПЕЙРОЛ СЕЙВІНҐС!
BUY U. S. SAVINGS BONDS!
AND SAVE

Безплатні Каталоги
книжок, музичних інструментів, рекордів і т. д., висилаємо на бажання.
UKRAINIAN BOOK STORE
10348 — 101 St.
EDMONTON, Alta., Canada

● КІМНАТИ ДО ВИНАЙМУ ●

MIAMI — FLORIDA — маємо до винайму умебл. апарт. з кухнею, начинням до варення, столивим накриттям на тиждень, місяць, або цілий сезон.
Mr. & Mrs. FRANK TARANDA
684-692 N. E. 85th Street
Miami 38, Fla.—Tel.: Plaza 8-1078

WHITE EAGLE MARKETS
Meats & Provisions — Pork
Наші ковбаси відомі з своєї якости і смаку.
Крамниці містяться:
628 5th Ave. — 4410 5th Ave., Brooklyn.
664 Manhattan Ave., Green Point, Brooklyn.
66-35 Grand Ave., Maspeth, L. I.
Main Office: Tel.: South 8-7347

ЛІКИ: це найбільш корисний дарунок до КРАЮ!

20% ЗНИЖКИ — ВИСИЛАЄМО до ЕВРОПИ — 20% ЗНИЖКИ
— Гарантія доставки. — Мито оплачується тут. —
ВИСИЛАЄМО ЛЕТУНСЬКОЮ ПОШТОЮ.
Rimifon, Penicilin, Streptomycin, Glucose, Cycloserine, Vitamins — Irgapyrin, Orinase (diabetes), Urodan.
Спеціялісти европ. рецепт полагодять Ваші рецепти точно.
СПЕЦІЯЛЬНІ ПАЧКИ
для хворих на туберкульозу, артретизм, ревматизм, діабетиків, з високим тисненням крови і т. д.
Тонкі найлонові еластичні ПАНЧОХИ, вартости $ 15.00 за $ 4.95
Говоримо українською, російською і польською мовами.
Пишіть або телефонуйте:
B. Feldman Pharmacy
111 Ave. "A" & 7th Street NEW YORK CITY
Tel.: OR 7-5980
СПЕЦІЯЛЬНО: При замовленні поштою або особисто, залучіть вирізок цього оголошення, а одержите, на вищезгадані ліки й всі інші, 20% ЗНИЖКИ, яку, з огляду на велике замовлення покупців продовжуємо аж до Різдва.

FREE--
To celebrate our 15th YEAR

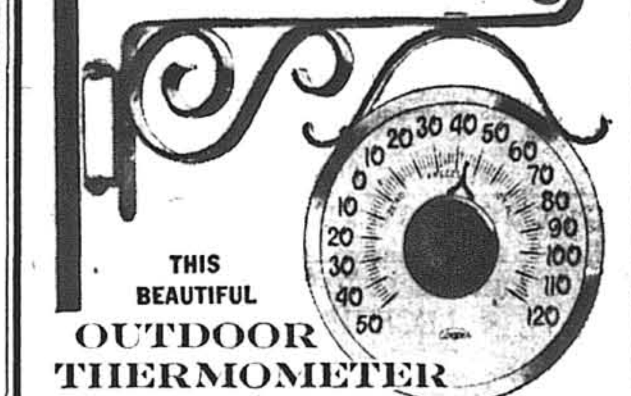

THIS BEAUTIFUL OUTDOOR THERMOMETER

—yours WITHOUT CHARGE when you open an account of $500 or more, or add $500 to your present account.

It's a genuine Litchfield thermometer made by the famous Cooper Thermometer Company — super-accurate, rugged, handsome! Rust and corrosion proof with a chrome plated brass dial rim and black aluminum bracket — a magnificent instrument that will tell the correct temperature anywhere!

Mail accounts honored — act today — offer limited

Remember, at HAYES you get $3\frac{1}{4}$% current dividend per annum QUARTERLY

• Accounts insured to $10,000
• Save by mail—we pay postage both ways

HAYES SAVINGS and LOAN ASSOCIATION
955 BROAD STREET, NEWARK 2, N. J. • MA 3-8683

РОМАН РУДНИЦЬКИЙ
Другий Концерт із серії АРХИТВОРИ для ФОРТЕПІЯНУ
— відбудеться —
НЮ ЙОРК — П'ЯТНИЦЯ, 9-го СІЧНЯ, год. 8:00 веч. Літературно-Мистецький Клюб, 129 — 2 Еве.
ФИЛАДЕЛФІЯ — НЕДІЛЯ, 11-го СІЧНЯ, год. 4:30 веч. Пластова домівка — Франклин вул.
Програма: ВЕТГОВЕН, БРАМС.

НЮАРК! ОКОЛИЦЯ!
Спілка Української Молоді, ОСЕРЕДОК — НЮАРК, Н. Дж.
— повідомляє —
Громадянство НЮАРКУ і ОКОЛИЦІ про
ВЕЛИЧАВИЙ МАЛАНЧИН ВЕЧІР
що відбудеться
в суботу, дня 10-го січня 1959 р.
у двох залях УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛІ при 180 William Street — NEWARK, N. J.
На цей вечір запрошуємо Старше Громадянство і Молодь, щоб в українському середовищі, старим українським звичаєм, попрощати старий і
ПРИВІТАТИ НОВИЙ 1959 РІК!
Атракцією новорічної зустрічі буде гостинний виступ, всім відомого гумориста,
п. МИКОЛИ ПОНЕДІЛКА.
Докладеться всіх старань, щоб Гості у дібраному товаристві, при звуках повного складу оркестри — п. Б. ГІРНЯКА,
мило провели цей вечір, далеко поза північ.
Всіх, хто бажає забавитися, направду, по-новорічному — прохаємо бути з нами.
ПОЧАТОК — год. 8:30 вечора.
КОМІТЕТ

„ГОДИНА УКРАЇНСЬКИХ МЕЛОДІЙ"
Перша Українська Телевізійно-Радіова Програма, ведена — РОМАНОМ МАРИНОВИЧЕМ,
оцим має шану запросити
ВСЕ ВШ. ГРОМАДЯНСТВО — на
Традиційну МАЛАНКУ
— що відбудеться —
в СУБОТУ, дня 10-го СІЧНЯ 1959 р.
у великій залі нового УКРАЇНСЬКОГО ДОМУ при 90-96 Fleet Street — pir Oakland Avenue в ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж.
Грає знаменита оркестра — ЙОСИФА СНІГУРА.
Спеціяльна мистецька програма
ВИБІР КОРОЛЕВИ КРАСИ. — НЕСПОДІВАНКИ.
Добірний і смачний буфет у власному заряді.
ПОЧАТОК — в год. 8:30 веч. ВСТУП — $ 2.00
Столи проситься резервувати особисто
в Українському Народному Домі, або телефонувати:
SU 7-3897 — Ню Йорк; або OL 3-9854.

НАУКОВЕ Т-ВО ім. ШЕВЧЕНКА в ЗДА
— влаштовує —
в програмі ЮКОМА,
для урочистого відзначення 250-річчя з дня смерти Гетьмана ІВАНА МАЗЕПИ,
ПЕРШУ НАУКОВУ КОНФЕРЕНЦІЮ
в СУБОТУ, 10-го СІЧНЯ 1959 р.
в год. 6:00 вечора
в залі НТШ — 302-304 Захід, 13 вул. в Ню Йорку.
ПРОГРАМА:
1. Голова ЮКОМА, проф. д-р В. СІЧИНСЬКИЙ — Відкриття;
2. Проф. д-р М. АНДРУСЯК — доповідь на тему: „Життя і діяльність Великого Гетьмана Івана Мазепи".
ГОСТЯМ РАДІ!
ДОЇЗД підземкою, зупинка лінії Independent, при 14 вул. і 8-ій Евеню.
Управа НТШ в ЗДА

Ділимося сумною вісткою, з Рідними й Знайомими, що в неділю, 30-го листопада, 1958 року, в Луці, біля Самбора, відійшла у Вічність,
НАША НАЙДОРОЖЧА МАМА, БАБЦЯ та ПРАБАБЦЯ,
бл. п. Юлія ТЕРЛЕЦЬКА
Похорони відбулися у вівторок, 2-го грудня 1958 р. в Луці.
У глибокому смутку залишені:
ВАНДА — донька
Теодор УРБАН — зять
ІРИНА — внучка, з мужом д-р Петром СТЕРЧО
Михайло УРБАН — внук
Оленочка та Юрчик СТЕРЧО — правнуки

РЕДАКЦІЯ „УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ ГАЗЕТИ"
— влаштовує —
ЛІТЕРАТУРНИЙ ВЕЧІР-ЗУСТРІЧ
із співробітниками й читачами „Української літературної газети" (Мюнхен).
З доповіддю:
„ЛІТЕРАТУРА НА ЕМІҐРАЦІЇ І ЗАВДАННЯ ЛІТЕРАТУРНОЇ ГАЗЕТИ"
виступить
ред. Іван Кошелівець.
Вечір відбудеться — в 8:00 год. вечора
в П'ЯТНИЦЮ, 9-го СІЧНЯ 1959 р.
в приміщенні
Нюйоркського Українського Народного Дому, заля ч. 22.
На зустріч запрошуємо всіх Співробітників, Читачів і Прихильників та все Українське Громадянство.
На закінчення вечора передбачена СПІЛЬНА ВЕЧЕРЯ.

Український Технічний Інститут в НЮ ЙОРКУ,
задовольняючи численні вимоги Громадянства,
— орґанізує —
4-МІСЯЧНИЙ ВЕЧІРНІЙ
КУРС АВТОМОБІЛЕВИХ МЕХАНІКІВ
з огляду на велике запотребовання в механіках і їх високі заробітки.
ВПИСИ почалися 22-го ГРУДНЯ 1958 р., а навчання буде відбуватися в лябораторіях УТІ та автомобілевих варстатах — 3 рази в тижні — від 2-го ЛЮТОГО 1959 року.
Кількість курсантів обмежена, тому поспішайте забезпечити собі прийняття.
Курс вестиме:
інж. мех. МИКОЛА ЯРИМОВИЧ,
а практичні вправи й обслуга авт доручені:
Інструкторові ІВАНОВІ ГІРНОМУ,
власникові автомобілевих варстатів.
Від курсантів вимагається фактичне достатнє знання з фізики й математики та вік від 18 до 50 років. Для бажаючих може бути підготовка. Власники авт можуть мати скорочений курс.
Ближчі інформації подає канцелярія УТІ щодня, крім свят — від 6:00 до 8:00 год. вечора, тільки особисто.
Адреса: UKRAINIAN TECHNICAL INSTITUTE in NEW YORK, 712 East 9th Street — New York 3, N. Y.
Телефон: GR 5-1971

ПОДЯКА
З Волі Всевишнього відійшов від нас у Вічність, дня 8-го грудня 1958 р. у Гартфорді, Конн.,
НАШ НАЙДОРОЖЧИЙ БРАТ, ШВАҐЕР і СТРИЙКО,
бл. п. Теодор КУКІЛЬ
Цею дорогою складаємо щиру подяку о. дек. С. Баландюкові за відправу усіх Заупокійних Богослужень. Дякуємо директорові п. Ол. Пришлякові і хористам, за відспівання Панахиди і Служби Божої.
У цьому важкому горю, ми дізнали багато співчуття і допомоги від Родини, Приятелів і Знайомих, за що складаємо усім щиру подяку. Окремо дякуємо пп. директорові М. Чопикові, Ол. Соколові, М. Яремкові та інж. Луцькому, що не жаліли труду далекої дороги, щоб віддати останню прислугу Покійному. Панам: дир. М. Чопикові і Ол. Соколові дякуємо за прощальні слова над могилою.
За зложення вінків складаємо щиру подяку: Українському Горожанському Клюбові, п. д-рові В. Гудзові, Панству: Романишинам, Пришлякам, Гафтковичам, Муліцьким і Кузьмам.
Дякуємо теж Усім, за устні і письмові вислови співчуття.
Горем прибиті:
ІВАН — брат
ЯРОСЛАВА — братова
БОГДАН — братанок
МАРІЯ і ВІРА — братаниці

Пласт-Прият — Клівленд, О. КАРНАВАЛОВИЙ БАЛЬ
Субота, 24-го січня 1959 заля — "SKYLARK" 16469 Brookpark Rd. — Cleveland, Ohio
Аранжер — Р. СТАХУР Оркестра — М. ШИЯН

Український Спортовий Клюб в Ню Йорку
— влаштовує —
в суботу, дня 10-го січня 1959 р. — в год. 9:00 вечора
ТРАДИЦІЙНИЙ МАЛАНЧИН ВЕЧІР
в залі: Central Plaza — Normandie Room 111 Second Avenue NEW YORK CITY
ОРКЕСТРА ЗЕНОНА САВЧУКА — „АМОР".
Ввесь дохід призначений на купно площі УСК-у.
ДОБІРНИЙ БУФЕТ — В ЗАРЯДІ ПАНЬ.
Проситься резервувати столи.
Вступ — $ 2.50.

HOLLYWOOD BEACH, Florida
(6 миль на північ від півн. Міямі)
Маємо МОТЕЛЬ-АПАРТАМЕНТИ: спальні з кухнею і лазничкою.
ВСІ ВИГОДИ: до моря 30 кроків, близько склепи, пошта і ресторани. Морські і сонячні купелі цілий рік.
ПРОСИМО ЗАЇХАТИ ДО НАС НА ВИПОЧИНОК!
SEAGATE MOTEL-APARTMENTS
308 Pierce Street — HOLLYWOOD, Florida
Tel.: WA 3-1777 M. J. HORODYSKYJ — власник

ПРЕЗИДЕНТ БУДЕ ВИМАГАТИ НА ОБОРОНУ 41 БІЛЬЙОН ДОЛЯРІВ

Вашингтон. — 5-го грудня президент Айзенгавер запросив до Білого Дому конгресових провідників обох партій і обговорював із ними справу оборонного бюджету на 1960-ий рік. Проєкт оборонного бюджету не подобався демократичним провідникам, які його критикували на пресовій конференції. Сенатор Линдон Б. Джансон не хотів виявити, яку суму призначив Президент на оборону країни, але республіканський сенатор Александер Вайлі, який не чув Президентового застереження, сказав, що уряд пропонує на оборону 40.9 більйона долярів, коло 100 мільйонів долярів більше як мас винести цьогорічний оборонний бюджет. Сенатор Джансон нарікав на те, що Президент не призначив видатків на два пункти оборонної програми, які є в критичному стані. Спікер Палати Репрезентантів Сем Рейбирн не був вдоволений із того, що не робиться нічого в тому напрямі, щоб приспішити програму для досліду космічних просторів. Сен. Джансон казав: „Я не бачу жадного основнішого збільшення фондів на оборону. Я не є вдоволений з того, що ми не робимо більше і скоріше в тому напрямку, щоб здійснювати нашу програму для дослідів над космічними просторами". Вже тепер говорять про те, що демократична більшість в Конгресі не погодиться на запропонований урядом оборонний бюджет, хоч сенатор Джансон заявив, що треба зачекати, як Президент буде умотивовувати свої позиції. Демократи не скриваються з тим, що пропонуватимуть збільшені видатки на продукцію керованих ракет та на досліди над космічним простором. Відкриваючи конференцію з конгресовими провідниками, Президент сказав, що тепер, як ніколи, потрібно двопартійної політики при вирішуванні закордонних і оборонних проблем. Він дякував за те, що Конгрес підтримав уряд під час кризи на Близькому і Середньому Сході, а державний секретар Джан Фостер Доллес з'ясував в загальному закордонну ситуацію.

Філіппіни і Малаї проти комуністів

Маніля. — У столиці Філіппін з великою парадою приймають прем'єра Малайської Федерації, князя Абдула Рахмана. Цей останній заявив, що вільні народи Азії й Океанії мусять об'єднати свої економічні ресурси для поборювання комуністичної економічної і політичної експансії. Філіппінський президент Карльос П. Гарція, вернувшись недавно з подорожі з Японії, намагається затіснити взаємини Філіппін з вільними країнами Далекого Сходу і південної Азії, тими всіми, які розуміють небезпеку з комуно - китайського іперіялізму.

● Відлига у Франції спричинила повінь Малої Сени, допливу Великої Сени. Деякі містечка і села за 30 миль від Парижу відрізані від світу. Вода зірвала деякі мости й підмулила залізничі шляхи. Жертв в людях не було.

НОВИЙ ПРАПОР ЗДА ІЗ 49 ЗІРКАМИ

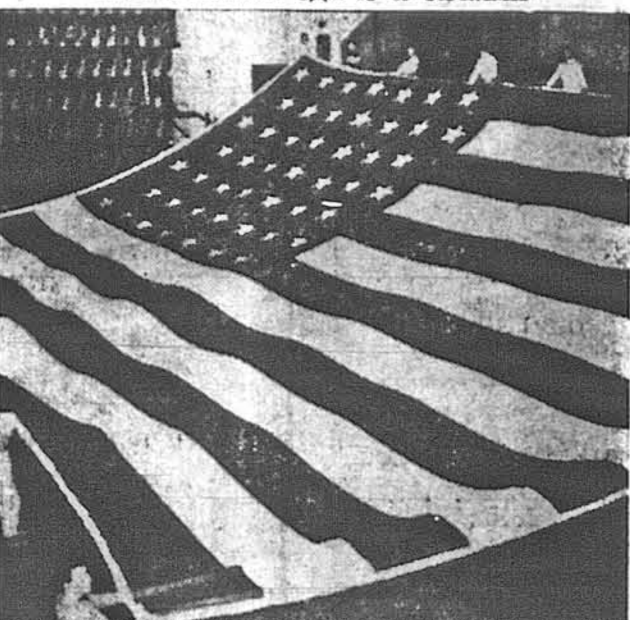

Один великий торговельний дім в Ню Йорку замовив у фабриці прапорів новий американський прапор уже за новим офіційним зразком із 49 зірками. 12 робітників тієї фірми шили прапор протягом 23-х годин. Він довгий на 60 стіп і широкий на 40 стіп та важить 200 фунтів. Зужито на нього 350 ярдів матеріялу.

Армія веде кампанію за кращу підготову до ведення малих воєн

Вашингтон. — Провідні армійські кола почали вести кампанію в тому напрямі, щоб поліпшити здібність ЗДА вести так звані малі війни, які ворог може почати в якійбудь частині світу. Шеф штабу армії генерал Максвелл Д. Тейлор промовляв в Інституті для Світових Проблем в Пасадені, Каліфорнія, і сказав, що хоч ЗДА є підготовані до того, щоб можна було вести малі війни, які ворог може спровокувати, то все ж таки ми повинні поліпшувати рухомість армійських відділів, модернізувати військовий виряд, плянувати можливі повітряні помости та пристані для кораблів, поширити спільне плянування й вишкіл різних родів зброї та оголосити, що ЗДА є здібні й готові відбити всі ворожі атаки, послуговуючися звичайною і атомовою зброєю, призначеною до фронтової боротьби.

● Королева Єлисавета II у своєму Різдвяному зверненні до народу, що його виголосила вона особисто через радіо-телевізійну сіть, виправдувала неприявність разом з нею перед телевізійними глядачами її дітей тим, що, мовляв, рішила виховувати їх нарівні з усіми іншими дітьми, а тому, не хоче втягати їх у публічне життя.

СОВЄТСЬКИЙ „ЛУНІК" ПЕРЕСТАВ ДАВАТИ РАДІО-СИҐНАЛИ

Москва. — За офіційним совєтським повідомленням радіонадавчий апарат з космічної ракети перестав давати сиґнали в минулий понеділок о год. 10 перед пол. московського часу, чи о год. 2 по півночі нюйоркського часу. Совєтське радіо подало за причину — вичерпання батерії. Большевики твердять, що „закінчено програму обсервацій космічною ракетою і програму наукових обслідувань". Протягом перших 62-х годин відколи перестав діяти радіоапарат „луніка", ця совєтська космічна ракета зробила 373.125 миль — твердить московське радіо. Ракета посувається із швидкістю приблизно 6.000 миль на годину. Совєтські науковці твердять, що їх космічна ракета, випущена в минулу п'ятницю, залишиться у всесвіті „на віки", кружляючи шляхом еліпси довкола сонця. За 5 років вона осягне найближчий пункт до Землі, проте віддаль між ними буде охоплювати „десятки мільйонів кілометрів".

Президент Уррутія обняв урядування і найменував прем'єра

Гавана, Кубинська Республіка. — 5-го січня новий кубинський президент д-р Мануел Уррутія прибув до Гавани і в резиденції колишнього диктатора Батісти перейняв урядування та найменував на прем'єра д-ра Хозе Міро Кардону, декана Адвокатського Товариства в Гавані. Новий прем'єр Кардона вибрав собі вже деяких членів свого кабінету, між якими д-р Армандо Гарт, який був помічником провідника повстанців Фіделя Кастра. Президент Уррутія сказав, що будуть депортовані прихильники колишнього венесуельського диктатора Маркоса Переса Хіменеса, і що пороблено заходи в справі видання Батісти, який втік до Сан Домінґо.

Москва вітає Тіта з Новим Роком — Пейпінґ лається на „кліку Тіта"

Београд. — З нагоди Нового Року з Москви наспіла від Хрущова і Ворошилова довша депеша до Тіта, втримана у „сердечному" тоні, з бажаннями для югославського народу та висловленням надії, що в цьому новому році совєтсько - югославські взаємини розгортатимуться „в дусі приязни і співпраці для добра миру і соціялізму". Це перший совєтський офіційний приязніший відрух за останні часи напруження між Москвою і Београдом. Зате в одному часописі в Пейпінґу появились гостра стаття, в якій комуністичний режим в Югославії таврується, як панування „ренегатської кліки Тіта", що — мовляв — стала „знаряддям американського імперіялізму". У тій статті роїться від лайок під адресою Тіта, який саме закінчував свої відвідини в президента Індонезії Сукарна. Стаття в тому часописі була очевидячки продиктована комуно-китайським урядом, бо її негайно передано в цілості через радіостацію в Пейпінґу.

МІКОЯН У ВАШИНГТОНІ ПРИГОТОВЛЯЄ НОВУ КОНФЕРЕНЦІЮ НА ВЕРШИНАХ

В ЗУСТРІЧІ З ДОЛЛЕСОМ ОБГОВОРЮВАНО СПРАВИ „ВЗАЄМНОГО ЗАЦІКАВЛЕННЯ"

Вашингтон. — Державний секретар Джан Фостер Доллес і перший совєтський віцепрем'єр Анастас Мікоян перевели в минулий понеділок 5-го січня ц. р. першу нараду, яка тривала 95 хвилин. Після тієї наради не було ніякого офіційного повідомлення. Мікоян, вийшовши від Доллеса, заявив журналістам, що „ми розмовляли загально у підготовчій стадії на різні справи, які нас взаємно цікавлять". Майже тих самих слів ужив речник державного департаменту Линколн Вайт, заінтерпельований у цій справі, журналістами. През. Айзенгавер дістав негайно докладний звіт з розмови між державним секретарем і Мікояном. Мікоян виїхав уже в подорож по різних стейтах З'єдинених Держав і вернеться до Вашингтону 19 ц. м. Тоді-то він буде прийнятий президентом Айзенгавером. Державний секретар Доллес, який мав того самого дня від'їхати на чолі міністерської делеґації до столиці Канади Оттави, відкликав свою подорож з уваги на сильну перестуду. Він поїхав до дому і перебуває під лікарською опікою. Його місце заняв секретар фінансів Роберт Б. Андерсон. За пресовими твердженнями, розмова між Доллесом і Мікояном торкнулася цілої низки проблем, що їх Совєти хотіли б переговорювати тільки із З'єдиненими Державами, а саме — міжнародне роззброєння, контроля над станом зброєння Німеччини, европейська безпека, торговельні взаємини Сходу й Заходу та проблема Берліну. З Лондону повідомляють, що там уважають відвідини Мікояна в ЗДА, як підготову до недалекої східньо-західньої конференції міністрів закордонних справ.

В Еспанії закінчено будову американських баз

Мадрид. — Розпочаті у вересні 1954 року земні і водні роботи над створенням трьох великих військових летовищ, одної морської летунської бази, сімох радарних стацій 485-милевого нафтопроводу, двох морських складів і багатьох інших споруд військового значення — майже закінчені. Вони коштували до цього часу коло $400 мільйонів, а загалом Еспанія дістала в тому часі матеріялами, харчами, зброєю та в різній іншій формі — кругло один більйон долярів. На біжучий рік передбачено будову мешкальних домів, театрів, шкіл і інших догідностей для американців, замешкалих в Еспанії, щоб вони не відчували різниці життьової стопи, до якої привикли в Америці. Назагал, в Еспанії є стаціонованих коло 8.000 американських військовиків, крім яких живе там ще коло 10.000 їх жінок і дітей. В роботах над американськими базами було і далі є ще затруднених коло 20.000 еспанців. Острах, що американці спричинять подорожіння товарів та викличуть тертя з місцевим населенням своїм способом життя, не виправдався. По-перше, американці роакинені по всьому терені Еспанії становлять малий відсоток її 30 мільйонового населення, а далі — вони живуть дуже здисципліновано і не кидаються в очі. Еспанський уряд пішов аж задалеко своїм промовчуванням американських баз, бо еспанський нарід майже нічого не знає про величезні користі, які дістав з того Союзу. Еспанія з сіттю оборонних баз ЗДА займає тепер поважне місце в оборонній системі Заходу.

● Хоч Аляска вже має права стейту, військовики, які відбувають службу, діставатимуть такі самі додатки до платень, які дістають інші вояки „за морем". Пояснюється це тим, що на Алясці вояки живуть в дуже важких умовинах.

ПІДСУМКИ ПІВРІЧНИХ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ПЕРЕГОНІВ УНС ВКАЗУЮТЬ НА НОВІ ВЕЛИКІ МОЖЛИВОСТІ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ

15 найуспішніших фіналістів здобули для УНСоюзу і української спільноти нових 793 членів. Т. Шпікула, Ст. Куропась і В. Колодій зайняли три дальші місця, після Одежинського і Зорича, здобувши понад 50 нових членів кожний

Кінцеві підсумки піврічних організаційних перегонів Українського Народного Союзу, що велись упродовж шістьох місяців тількищо минулого року для відзначення 65-річчя „Свободи", дозволяють на два дуже далекойдучі висновки. Перший з них — це факт, що потенціял української спільноти в Америці і Канаді ще в жадному разі не тільки вповні не використаний, але навіть не змобілізований, та другий — що цей потенціял можна і змобілізувати і відповідно використати, якщо прикласти до цього розуму і праці рук. У 2-му числі „Свободи" з цього нового року подано обширніше про те, якого справжнього організаційного „чуда" доказали упродовж півроку кампанії УНСоюзу два його неперевершені організаційні чемпіони, головні радні Іван Одежинський з Филаделфії та Богдан Зорич з Торонта, здобувши за того пів року — Одежинський 157 і Зорич 149 нових членів. Упродовж року ці два діячі потрапили включити до активних членів УНСоюзу, а тим самим і до зорганізованої української спільноти в Америці і Канаді 438 осіб. Дальші підсумки минулої піврічної організаційної кампанії УНСоюзу виказують, що після Одежинського і Зорича дальші три місця здобули кількістю понад 50 нових членів: головний радний Тарас Шпікула, що приєднав у тому часі для УНСоюзу 80 нових членів, головний контролер Степан Куропась і секретар 191-го Відділу в Трой, Н. Й., Василь

Гол. радний УНС Т. Шпікула

Гол. контролер УНС Ст. Куропась

В. Колодій

Колодій, що приєднали по 56 нових членів кожний. Третю групу переможців у цих організаційних змаганнях становлять ті, що приєднали в останньому піврічному періоді більше ніж 25 членів: О. Косіковський з Віндзору, Канада — 40, М. Семків з Шикаґо, Ілл., — 38, М. Дербуш з Міннеаполіс, Мінн. — 34, В. Крушельницький з Дітройту, Міш. — 29, і В. Попович з Рачестеру — 29. Четверту групу переможців у цих змаганнях становить 5 діячів, що здобули по 25 членів та всі зайняли в цих змаганнях 11-те місце: В. Квас зі Союзівки, В. Никифорук з Ню Йорку, В. Гавриляк з Рачестеру, В. Самофал з Віллімантику, Конн., та В. Запаранюк з Ютики, Н. Й. Разом ці найперші з перших придбали УНСоюзові і зорганізованій українській спільноті в Америці і Канаді упродовж останнього пів року 793 нові активні члени. В загальному впродовж тієї піврічної кампанії приєднано до УНСоюзу 2.121 нових членів, з того 651 в одному тільки місяці грудні, який у цьому відношенні треба зарахувати до найуспішніших місяців в історії УНСоюзу. Ще тільки в грудні 1950 р. число приєднаних членів перейшло імпозантну цифру 600, а був це рік найбільшого припливу нової іміґрації. Не можна окремо не підкреслити, що до успіху в цій кампанії причинились у відповідній мірі особи всіх трьох головних прошарків наших спільнот в Америці і Канаді: давніших переселенців, місцевих уродженців та новіших іміґрантів. Усі ці прошарки заступлені між названими по імені 15 першунами, як і між новоздобутими членами. Це велике організаційне зусилля УНСоюзу та подивугідні результати його діячів у цих організаційних змаганнях дозволяють на великий оптимізм та великі надії щодо дальших можливостей розвитку і росту нашої організації і використання її потенціялу в найкращому інтересі та на добро її самої і її високих ідеалів. Ці надії будуть напевно здійснені, якщо тільки піонерський дух і піонерська праця все ще відносно невеликої кількости переможців останньої організаційної кампанії УНСоюзу стане прикладом для найширших кіл союзових і громадських діячів.